Eva Santana

Els maldecaps de l'Emi Pi

COLUMNA XIP

Eva Santana

Els maldecaps de l'Emi Pi

Premi Ciutat de Badalona
Països Catalans - Solstici d'Estiu 1995

COLUMNA XIP

Segona edició: abril de 1997
Projecte gràfic: Ricard Badia & Associats

Carrer Viladomat, 135 - 08015 Barcelona
ISBN: 84-7809-987-5
Dipòsit legal: B. 16.649 - 1997
Imprès a Balmes, S. L.
Carrer Amadeu Torner, 111 - 08902 L'Hospitalet de Llobregat

El jurat del Premi Ciutat de Badalona-Països Catalans-Solstici d'Estiu 1995, era format pels senyors Miquel Alzueta, Montserrat Guardiola, Albert Ibàñez, Desideri Leon, Isidre Sala i Valentí Soler.

A tots els que van fer vuitè el curs 1985-86
a l'escola Àngelus de Badalona

Jo, a vegades, sóc molt refiada i per un moment em penso que als pares se'ls pot dir tot, però aleshores dic alguna cosa com: «Demà suspendré l'examen de matemàtiques» i ja he begut oli. Alguna cosa falla. Jo dic una frase així i el cervell de la meva mare diu: «QUEEÈ?!!!» (fixeu-vos-hi bé: diu «QUEEÈ?!!!» amb majúscules, interrogació i tres exclamacions) i jo dic: «Bé, què passa?» i aleshores el cervell estovat del meu pare comença a recitar tot de coses amb moltes majúscules i punts i comes i pauses i, sobretot, exclamacions i m'adono que als pares no se'ls pot dir tot.

I quan dic «tot» vull dir «TOT». Com m'agradaria poder arribar a casa i dir: «Ostres tu, no sabia cap pregunta de l'examen, però en Marc, que està molt bé, m'ho ha xerrat tot». Heu provat mai de dir res així a taula, tot sopant? No ho feu! Els cervells estovats dels vostres pares us deixarien anar un discurs sobre el futur, la inflació i el cost de la vida (mai entendré que hi té a veure, una cosa amb l'altra). I sobretot, si us diuen que la joventut és el futur del món, no us ho cregueu; quan nosaltres serem prou grans per poder obrir la boca, ja tindrem tres criatures i el cervell estovat, i haurem de recitar les mateixes coses que ara ens diuen a nosaltres els nostres pares. Quina desgràcia.

Tornant a l'examen de demà, les matemàtiques no les he enteses mai i no crec que aquesta nit em visiti una fada amb tirabuixons i una vareta màgica i me n'ensenyi.

Em recordo d'un examen de fa dos cursos del qual vaig sortir molt satisfeta, però a la mestra, no li va agradar el meu plantejament del problema. Deia així: «L'àvia us porta, a tu i al teu germà, una capsa amb deu bombons de xocolata. Quants bombons menjareu cadascun de vosal-

tres?» A part del fet que al meu llibre de problemes les àvies sempre porten bombons i a mi la meva no me'n porta mai, jo li vaig contestar que, com a màxim en menjaria un de bombó, si fos després de dinar i m'ho hagués acabat tot i que si no cap, perquè el més possible és que el meu germà se'ls hagués guardat tots per a ell. La mestra em va cridar al seu despatx i em va dir que era evident que no havia entès res en tot el curs. Jo li vaig contestar que no entenia per què es posava d'aquella manera; al capdavall, ella m'havia fet una pregunta i jo li vaig contestar la veritat. Bah! també devia tenir el cervell estovat. No se sap mai què volen, aquests grans.

EM DIC PI, EMI PI

Sóc com sóc i no s'hi pot fer res...

Jo no sóc gaire maca, però tampoc sóc lletja del tot. Tinc el cabell d'un color indefinit, ni ros ni castany, allò que a la perruqueria en diuen: «castany clar». No el tinc ni llis ni arrissat, sinó que em fa unes ondes que van per on volen i que són inútils de pentinar. El duc bastant curt des d'un dia que l'àvia em va voler tallar les puntes i va anar tallant, tallant. Al matí no cal ni que em pentini, però semblo un noi. La mare diu que quan em surtin (ara no sé si es diu quan em surtin o quan em creixin) els pits ja no semblaré un noi. Ai, uix! no vull tenir pits, jo.

El meu germà diu que tinc el cul gros però això li diu a tothom o sigui que no sé si ho diu de veritat. El que tinc gros és el nas i ara m'hi comencen a sortir tot de grans, però no m'importa gaire. La mare em diu que quan m'hi toqui el sol marxaran (i també em diu que no mengi tanta xocolata, però això, naturalment, és una bestiesa).

Amb allò que deia abans que semblo un noi, fa un parell de mesos, les amigues de classe em van convèncer perquè em fes forats a les orelles. Quan jo vaig néixer, no me'n van fer perquè els va fer por que patís, jo, tan petite-

ta com era, i sí que en tenien de raó! La bruixa que em va foradar les orelles em va fer tant de mal que em vaig marejar i tot donava voltes i voltes i em vaig quedar més blanca que el paper. I quan vaig arribar a casa, em vaig mirar al mirall i no em vaig agradar gens: semblava un noi amb arracades. Així és que me les vaig treure i els forats se m'han tancat per sempre més.

Aquestes són les típiques coses de les quals el meu pare sempre es queixa. Ell diu que si ells (els meus pares) no em van fer forats va ser per alguna cosa i que jo sempre ho haig de provar tot i que mira quin desastre, que com a mínim, ja que havia passat una mala estona, hagués pogut esperar-me un temps abans de treure'm les arracades i bla, bla, bla i que he llençat els diners, etcètera, etcètera i no para mai de xerrar. Uf!

El pitjor va ser quan la iaia Maria, emocionada, es va presentar, al cap d'uns dies, amb unes arracades horroroses i em va trobar arrapapada al sofà, mirant la lliga de futbol (un partit interessantíssim, certament) i sense forats a les orelles. Contra la seva voluntat, les arracades se les ha quedades el meu germà, que es va fer dos forats a la mateixa orella, l'any passat. De fet els hi va fer un amic. Es van tancar al lavabo de casa i quan van sortir el meu germà duia dues arracades en una orella. Jo, la veritat, és que no em vaig preocupar de saber què feien al lavabo; després, si preguntes, t'escridassen, així és que jo, muts i a la gàbia. Ara, quan els pares ho van veure, de poc no cauen de cul per terra, sobretot el pare que va estar una setmana sense parlar-li. Al final, quin remei, s'hi va acostumar. És increïble la capacitat que tenen els pares per acostumar-se a les coses.

Així, ara, el meu germà porta les arracades que la iaia em va regalar a mi. Tot és una qüestió d'interessos. En canvi, m'ha regalat la pilota reglamentària que li van portar els Reis i que no fa servir mai. A propòsit, que del meu germà ja en parlaré una altra estona, que ara no en tinc ganes.

Ara mateix hi ha coses que em preocupen més que el meu germà. A la meva classe, hi ha unes nenes que s'han mig trastocat. Abans era molt divertit perquè sortíem a l'hora del pati i jugàvem, tota la classe, a fet a amagar. De tant en tant, algú anava de cap per terra i ens ho passàvem pipa. Però ara, les boges aquestes que us dic, només s'estan per secretets i només riuen i s'escriuen notetes i, francament, en començo a estar tipa.

L'altre dia vaig interceptar una noteta que deia: «De la Laia al Bernat: tu darrera de qui vas?». Ja sé què vol dir, ja. La Laia vol saber si al Bernat li agrada algú. Potser el que vol saber és si al Bernat li agrada ella! Us imagineu, la bleda? No entenc com té la barra de preguntar-li una cosa així. A més, si al Bernat li agrada algú no li agrada la Laia, segur. La molt fava és la que salta menys alt i no sap ni xutar una pilota. No pot ser que el Bernat se l'hagi mirat mai.

Bé, de fet sí que deu poder ser, perquè quan la noteta va tornar deia: «Del Bernat a la Laia: tu ets la que més m'agrada». És possible?! No entenc res. ¿Com pot ser que el noi que millor juga a futbol de tota l'escola s'ha pogut fixar en la beneita de la Laia, que a més de portar arracades du vestits de volants i no pot seure mai a terra per jugar al corrent?

La mare, un dia, em va voler comprar un vestit d'aquests de nena, sabeu què vull dir?, d'aquests amb llaços per tot arreu i que duen flors o ocellets brodats i que tenen les mànigues com inflades amb moltes vores i moltes puntes. Em va dir: «Anirem a una botiga d'una amiga meva que té coses molt maques i et compraré un vestit ben bonic com aquests que porta la Laia de la teva classe, i aquests texans tan vells que portes els llençarem a la botiga, allà mateix». Per poc no em moro! Els meus texans! La meva mare no ho sap, però si mai em volgués castigar amb el pitjor càstig del món, el que em faria plorar més dies i més nits, només hauria de llençar aquests texans meus que tant m'estimo, els únics, els millors. Mai, escolteu, mai trobaré uns altres texans tan fabulosos com aquests. Duen dues butxaques al cul, una de cada color, blau i groc, i al costat dels camals hi duen com unes butxaquetes petites i allargades per poder-hi posar els bolígrafs. Increïble,oi? Qui de vosaltres té uns texans com els meus? Ningú! Me'ls va portar la tieta un estiu que va ser a Austràlia. Aleshores em venien grans i em vaig haver d'esperar tot un any per posar-me'ls. Em pensava que mai creixeria prou per poder omplir tot aquell cul dels texans i que les meves cames no serien prou llargues. Però, quan vam tornar de les vacances d'estiu, els texans m'anaven perfectes. Des d'aleshores només me'ls trec, justet, justet, per posar-los a la rentadora. I la mare els volia llençar! S'ho va haver de treure del cap perquè em vaig posar més tossuda que una mula. Estan tots tacats de tinta i tenen un forat en un genoll, hem corregut el botó de la cintura dues vegades i ja em comencen a anar petits. Bé, petits no, petits mai, si de cas ajustats. Però ara estan de moda els pantalons ajustats,oi?

CONFITURA DE CARBASSA

Em cau el cel damunt el cap

Dijous han de venir tots els cosins a dinar perquè és el sant del meu pare, que es diu Joan. Com que a la classe hi ha molts nois que es diuen Joan o que els seus pares se'n diuen (i la mestra és diu Joana), ens fan fer una mena de treball manual. Hem de pintar una rajola amb motius de Sant Joan i la revetlla, un foc o una coca, i a sota hi hem d'escriure: «Felicitats, pare» tots aquells que tenim un pare que es diu Joan (o una mare Joana). Jo ho he trobat una mica cursi i de poca utilitat, i hi he escrit: «No em renyis gaire» perquè juntament amb el regal hi va el butlletí de les notes.

A la mestra no li ha agradat gaire i m'ha dit que caldrà alguna cosa més que la rajola perquè el meu pare no em renyi.

Avui he portat la rajola a casa, embolicada amb paper de seda blau. De primer estava molt contenta perquè, per fi, l'escola s'ha acabat. No més deures, no més classes i no més notes. Les notes són el pitjor d'anar a l'escola. Si no existissin seria fabulós. Aniríem a l'escola, seuríem a clas-

se, però no ens hauríem de preocupar pel dia de l'examen, sortiríem al pati, faríem treballs manuals i gimnàstica i potser una mica de «mates» i d'anglès, però no massa, justet per anar tirant. I quan s'acabés el curs aniríem cap a casa amb el regal de Sant Joan, i a disfrutar.

Tot això és el que he pensat avui mentre pujava les escales de casa amb les notes a la butxaca dels meus texans meravellosos. És ben curiós la manera de veure les coses dels pares. Mentre per a nosaltres el més important d'anar a l'escola és veure els amics, sortir al pati i passar-ho bé, per als pares només compten les notes, o així m'ho ha semblat, perquè només posar un peu al menjador m'han saltat al damunt com dues feres ferotges:

—I les notes? I les notes?

Jo, veient-los venir, he sortit per la tangent i he connectat l'air-bag:

—Mira, pare, què t'he dut! Ho he fet a l'escola amb la senyoreta Rius i m'ha dit que...

—Para, para!— m'han tallat tots dos.

No he tingut més remei que començar a fer veure que treia les notes. Amb la mà a mig camí de la butxaca m'he aturat:

—Ei, abans em preparo una mica de berenar...

Però no ha servit de res. Finalment i molt lentament, he donat les notes als meus botxins mentre deia d'un sol raig:

—No estan tan malament... tot es pot recuperar... aquí no s'acaba el món... Heu vist? Excel·lent de gimnàstica!.

Aleshores ha esclatat la tempesta:

—Molt deficient de matemàtiques!!!— han bramulat.

El meu pare s'ha tornat rosa, vermell, violeta i jo he fet

unes passes estratègiques cap a la meva habitació, però el monstre m'ha enxampat en la retirada i m'ha fet seure a la cadira més pròxima només amb el poder de la seva mirada furiosa.

L'episodi que ha seguit ha estat tan penós que no tinc ganes de reproduir-lo, però us en diré els resultats: un mes sense tele, no sé quantes hores d'estudi cada tarda durant els mesos de juliol i agost, i no tinc vacances al càmping amb els oncles. I jo pregunto: quines raons em queden per voler que comencin les vacances? Ja us ho diré, cap ni una!

SOL, MOSQUES I... MATEMÀTIQUES

Com pots no passar-t'ho bé durant l'estiu

Normalment, durant les vacances, no és que faci gran cosa, res especial, però m'ho passo bé. Això fins ara, és clar, perquè ja veig que aquestes seran com una penitència.

L'any passat vaig anar a la platja gairebé cada dia i al final de l'estiu estava negra com el carbó. També vaig anar al càmping de Puigcerdà amb els oncles, com cada any.

Tinc tres cosins, en Toni, en Pere i la Mariona. En Toni té dos anys més que jo, en Pere quatre menys que en Toni i la Mariona té la meva edat. Vaja, sembla un d'aquests problemes dels llibres d'entreteniments que em compra la iaia! La pregunta seria: quants anys té cadascú? Em sembla que no podreu contestar perquè no us he dit els anys que tinc jo, així que us resoldré l'embolic immediatament: en Toni en té catorze, en Pere deu i la Mariona i jo en tenim dotze. Tots junts ens ho passem de primera. Al càmping som tota una colla i sempre estem organitzant alguna cosa divertida: anem a la Cova del Pirata a berenar (bé, nosaltres en diem la Cova del Pirata però em sembla que a Puigcerdà no n'hi havia de pirates...), o anem amb bicicleta

fins a França (sona lluny, eh? però França està tocant a Puigcerdà i no triguem més de deu minuts...) o anem a banyar-nos a la piscina o jo què sé!, fins i tot vam anar a muntar a cavall, un dia. També, algun cop, ens discutim, però fins i tot això és divertit. Però aquest estiu res de res, estudiar, estudiar i estudiar.

No us penseu que els meus pares siguin així de durs sempre, eh!, el que passa és que tot això dels estudis és molt important per a ells i vaja, que no els agrada gaire que hagi suspès i tot això! El que més ràbia els fa és que no he treballat gaire aquest curs, per no dir gens i, és clar, les «mates», si no penques...

El meu pare es diu Joan i és electricista. Treballa tot el dia fora de casa i hi ha dies que si ha hagut d'arreglar alguna avaria important d'última hora, torna força tard. Però diu que la seva feina li agrada molt i que el millor de tot és no tenir ningú que et mani. Els clients truquen a casa i demanen pel senyor Joan , expliquen el seu problema, i el meu pare, si pot, hi va, i si no pot, no hi va. En canvi, la meva mare, que és informàtica, treballa per a una empresa i sempre té problemes. Ella s'encarrega de fer programes per a ordinadors. Fa programes de totes menes: n'ha fet un que ensenya a estudiar anglès, un altre que t'escriu cent adreces diferents en cent sobres de cartes en només dos minuts, un altre que t'ajuda a portar un negoci i et fa tots els comptes... Sempre s'ha de quedar a fer hores extres i a vegades no les hi paguen i arriba a casa enfadada i cansadíssima.

Els meus pares es van conèixer d'una manera molt divertida:

Quan la meva mare era soltera i vivia en un pis d'estudiants, ja tenia la fal·lera dels ordinadors, i en tenia un amb el qual feia programes que venia als estudiants de la universitat. Feia programes que et corregien les faltes d'ortografia dels treballs, o que et passaven els apunts en net. Un dia, la meva mare havia d'imprimir un treball molt important i no hi havia manera d'engegar la impressora. Es va pensar que era cosa de l'endoll i va trucar a l'electricista senyor Joan (que més endavant seria el meu pare) perquè s'ho mirés. La meva mare, tot s'ha de dir, era molt guapa, de joveneta, amb el cabell negre tot estarrufat i unes pigues a la cara la mar de bufones, i quan va veure el meu pare, tan alt i prim, ros com un fil d'or i tan simpàtic, mira, es van caure bé. I després va resultar que l'endoll estava perfectament, només calia endollar-hi el cable correcte. Us imagineu que, amb el garbuix de cables que tenia en aquell pis tan petit, va endollar el de la planxa en lloc del de la impressora? No ho trobeu fantàstic? Si la meva mare no fos tan despistada potser no s'haurien conegut i jo no seria aquí!

Ahir van venir els oncles a dinar. Ja fa tres dies d'allò de les notes i jo em pensava que potser els pares s'haurien repensat allò del càmping però no, res de res. Els oncles, que s'enrotllen molt bé, van mirar de convènce'ls però no hi va haver manera. La mare va dir que necessito un càstig exemplar que em faci pensar més seriosament en el meu futur (!!!???...) i el pare va dir que necessitaria totes les hores per estudiar.

No diré que no he plorat perquè seria mentida i jo no en dic, de mentides (bé, alguna sí, però petiteta...) però un

cop m'ho he rumiat bé, no em sap tan de greu quedar-me aquí. La Fina i la Lola no marxen enlloc i en Jordi López i l'altre Jordi, en Llovet, també es queden.

A part, hi ha una altra cosa que m'ha convençut que no estarà tan malament quedar-me: el dinar d'ahir amb els oncles i els cosins. Va ser un desastre. No sé què ha passat, no ho entenc. Abans ens ho passàvem pipa tots quatre junts, en Toni, en Pere, la Mariona i jo, però ahir no vaig entendre com hem pogut ser mai tan amics. La Mariona va presentar-se amb un vestit de volants d'aquells que us deia l'altre dia i no va voler jugar a res del que vaig proposar. Si deia: «Anem amb bici?» ella deia «No», si deia: «Muntem l'escalèxtric» ella deia: «Tampoc». Però, si abans li encantava! Fèiem unes curses fantàstiques, muntàvem les pistes fent ponts i barrancs amb llibres i coixins i a l'hora de marxar sempre es volia quedar més estona. No ho entenc, de veritat. A vegades tinc el dubte de si s'ha tornat així perquè s'ha posat un vestit de volants o si primer es va tornar així i per això s'ha comprat el vestit. En tot cas, ja vaig fer bé, jo, de no deixar-me'n comprar cap.

En Toni, que abans era el noi més genial que mai he conegut, ahir va estar penjat del telèfon tota la tarda parlant amb no sé quina nena de la seva classe. Que beneit! Abans no deia mai que no a un bon partit de futbol a la televisió, ni a uns quants xuts amb la pilota.

I en Pere, ai, en Pere. No sé com no m'havia adonat abans de com n'és, de petit i de pesat! Volia jugar al parxís, a les dames, i a jocs d'aquests tan superavorrits i em va perseguir tota la tarda amb un trencaclosques facilíssim que

es fa en mig minut per veure si volia jugar-hi una vegada i una altra.

Al vespre estava força trista i la mare va venir a parlar amb mi a l'habitació. Li vaig explicar tot això dels cosins i es va posar a riure.

—No li veig la gràcia!— li vaig engegar jo, sense entendre res, i aleshores em va explicar una cosa que té força sentit però que no acabo de comprendre: diu que en Toni s'ha fet gran i que per això li comencen a interessar les noies i que es molt normal que ell, ara, em trobi una mica petita i que no tingui ganes de jugar amb mi.

—I la Mariona?— vaig preguntar-li encuriosida.

—Bé, la Mariona també s'ha fet una mica més gran i li comencen a agradar les coses que agraden a les noies grans.

Això deu ser el vestit de volants, suposo. La resposta que em va sorprendre més, per això, va venir quan li vaig preguntar per en Pere:

—Doncs mira —em va dir la mare— en Pere et sembla tan pesat perquè tu també t'has fet gran i ja no t'agrada jugar al parxís.

—I què vol dir, això?, que ara voldré posar-me vestits? —em vaig esverar jo. I la mare, tota enigmàtica, em va contestar:

—Tot arribarà, tot arribarà...

Bé, amb tot això, no tinc ganes de pujar al càmping. Prefereixo quedar-me a casa i sortir amb la Fina, la Lola i els Jordis.

ALLÒ QUE EN DIUEN VACANCES

Aventures i desventures de santa Emi màrtir

Avui ha estat el primer dia de les meves vacances-càstig i espero que no sigui cada dia igual!

D'entrada, el meu germà, ha marxat de vacances a Polònia, a un camp de treball. Han de reconstruir una antiga granja que es farà servir d'escola, o al revés, no me'n recordo. El meu germà que, a propòsit, es diu Santi i té divuit anys, és un pesat, però quan no hi és el trobo a faltar, perquè, en moments així és l'únic que em defensa. Diu coses com: «Pobra mocosa, deixeu-la estar!, ja li passarà la beneiteria i es posarà a estudiar quan es faci gran!». Ja sé que no és una frase gaire simpàtica però, en moments d'alerta màxima, s'agraeix. En Santi començarà a anar aquest any a la universitat i vol estudiar físiques. Diu que li agradaria ser astrònom. Bé, el que deia, que sense en Santi tot serà més complicat. M'ha deixat sola davant el perill.

El pare m'ha fet llevar quan ell marxava cap a la feina (ell no fa vacances fins al mes d'agost) i per més que he provat d'escapolir-me cap a l'habitació amb la sana intenció de dormir fins que el cor em digués prou, no ho

he aconseguit perquè un monstre anomenat «mare» m'ha enxampat cada una de les vegades que ho he intentat.

Imagineu-vos l'escena: jo amb pijama, amb el cabell tot esbullat i amb els ulls oberts només justet, justet per veure un trosset de mare que em barra el pas i em diu: «De cap a la dutxa, un bon esmorzar i a estudiar!». Què diu! Menjar, ara?, a aquestes hores de la matinada? Si no són ni les vuit! L'homenet que m'obre la porta de l'estómac encara deu dormir a hores d'ara...

Però podeu ben creure-us que no m'ha valgut cap mena d'excuses ni de tripijocs: abans de dos quarts de nou ja estava fent matemàtiques a la taula del menjador. I ho he intentat tot, de veritat. He fet veure que tenia mal de cap, mal d'orella, mal de peus, fins i tot, un atac sobtat de mal de ventre, però la meva mare, que tant es preocupa per mi, ha aconseguit tenir-me clavada a la cadira durant més de vint minuts. Quin malson!

Aleshores m'ha trucat la Lola, que anaven a la platja amb els Jordis.

No us ho he explicat, però jo visc en una ciutat no gaire gran, al costat del mar, i a l'estiu baixem a la platja i hi estem tot el matí o tota la tarda.

M'he endut el telèfon a l'habitació i mentre parlava amb la Lola m'anava posant el vestit de bany. He posat una tovallola a la bossa i la crema per al sol, que si no després em pelo, i quan remenava el calaix per buscar les meves superulleres de sol, pataplaf! ha fet aparició el caparronet de la meva mare:

—On et penses que vas, senyoreta?

I quan em diu «senyoreta», ja he begut oli, i jo:

—A la platja amb la Fina, la Lola i els Jordis, ja he estudiat...

No ha calgut cap resposta per entendre que valia més que corregués com una boja a fer uns tres-cents exercicis més si tenia la intenció d'anar a la platja.

Quan aquells han vingut a buscar-me, jo estava penosament i tristament asseguda a la taula, llapis en mà. La mare, que no ha tingut compassió de mi, els ha fet seure al sofà i els ha repartit galetes i tots m'han estat mirant fins que he acabat l'últim dels problemes que havia de fer. Quina humiliació!

A la platja sí que ens ho hem passat bé. Hem jugat dins l'aigua amb una pilota de goma i després amb la xancleta de la Lola fins que l'hem perduda... Sort que en Jordi Llovet duia unes ulleres d'aquestes de submarinista i l'hem trobada més o menys de pressa.

Però de seguida ha arribat l'hora de dinar i hem anat cap a casa, i jo només pensava en la tarda que m'esperava, fent més problemes de «mates» fins que el cor dels meus pares s'estovés una miqueta i em deixessin aixecar de la taula per veure un trist got d'aigua de l'aixeta. Snif!

I no m'he equivocat gaire, tot i que de gana no me n'han fet passar, almenys. Els meus pares, que per a aquestes coses són la mar d'organitzats, m'han preparat un horari on diu que haig d'estudiar de les nou a les dotze i de les cinc a les set, això fan... a veure, cinc. El seu raonament és: si durant tot el curs, que té 270 dies de classe, hagués estudiat una hora cada dia, hauria estudiat 270 hores, oi? Si ara em fan estudiar cinc hores cada dia durant el mes de juliol (i l'agost ja veurem...) vol dir que estudiaré

150 hores aquest mes i segons ells, encara me n'estalvio 120, d'hores d'estudi, així és que no em puc queixar. No m'han convençut gaire, més aviat m'han deprimit.

Aquest horari és un fàstic, de veritat, perquè després de dinar fan la pel·lícula de la tarda i no tinc temps d'acabar-la de veure. Avui mateix, feien una pel·lícula d'aquestes d'aventures siderals, de marcians i tot això que em feia la mar de gràcia però a les cinc en punt m'he hagut d'aixecar i posar-me a fer problemes. I em direu: per què et penses que serveixen els vídeos? i jo us dic, ai..., a casa meva no en volen cap, de vídeo! El meu germà i jo ja hi estem resignats, però en dies com avui, quan fan una «pel·li» que val la pena mirar, el trobem a faltar. Els meus pares diuen que ja mirem prou la televisió, que només ens faltaria un vídeo.

A la tarda, després de les set, és clar, els pares se m'han emportat a comprar amb ells (jo diria que m'han segrestat i se m'han endut a comprar). No m'agrada gens, gens. Avui havíem de comprar un vestit de bany per al pare i unes sandàlies per a la mare. Hem donat més de mil voltes per totes les botigues de la ciutat i el meu senyor pare no semblava satisfet amb cap dels vestits de bany que s'ha emprovat. Un era massa petit, l'altre massa ample, l'altre massa llarg, l'altre duia una cremallera i, a ell, no li agraden, l'altre tenia un estampat massa cridaner, l'altre... i així durant una pila d'estona. M'he avorrit com una ostra. I després la segona part de la tortura, les sandàlies de la mare. La mare normalment és ràpida comprant (menys quan va a la plaça, que aleshores s'hi adorm...), però avui, noi, no hi

havia manera de decidir-se, semblava que ho fes expressament. Havien de ser de pell marró, ni massa altes ni massa planes, ni massa destapades ni massa tapades, ni de mudar ni de cada dia. No cal dir que no ha trobat exactament el que volia, però al cap de molta estona s'ha decidit per uns esclops vermells bastant lletjos però, segons ella, comodíssims. Ja us podeu imaginar que jo estava més que fastiguejada.

El dia ha acabat, finalment, sense cap més desgràcia, a part de les bledes amb patates que ha «fabricat» el meu pare. Sí, justament «fabricar» és el verb adequat per descriure el que fa el meu pare a la cuina. Ho fa amb les mateixes ganes que si canviés l'oli del nostre estimat cotxe, i els resultats, normalment, són els mateixos que si hagués amanit el plat en qüestió amb l'oli acabadet de sortir del motor. Les patates eren dures com una pedra i les bledes semblaven les vísceres d'algun alienígena en estat de descomposició. Però vaja, com diuen els personatges de la televisió: «L'important és participar».

Me'n vaig a dormir sense cap més dificultat, però amb la terrible certesa que demà a les vuit del matí aquest monstre dels fogons i les cassoles, que és el meu pare, em despertarà amorosament per iniciar un altre dia de diversions estiuenques amb les meves amigues, les matemàtiques.

EMBOLICA QUE FA FORT!

Visitem la iaia Gertrudis. Em tornen a castigar per despistada

No sé si atrevir-me a dir que el dia d'avui ha estat encara pitjor que el d'ahir. Les hores d'estudi han estat les mateixes i m'he tornat a perdre la pel·lícula de la tarda (una de ballarines russes mig anèmiques que no em feia gaire il·lusió). Afortunadament, avui li toca cuinar a la meva mare, que ho fa molt millor que el pare, però vaja, sense gaires filigranes, tampoc. Em sembla que a casa la que cuino millor sóc jo. Sé fer la carn de bastantes maneres diferents i faig unes amanides fantàstiques, tot i que mai no n'he fet dues d'iguals i sempre hi ha algun ingredient sorpresa que ningú no s'espera. Llàstima que amb tot això de les matemàtiques m'han pres el meu torn a la cuina perquè pugui estudiar més estona. Que amables! Sort que en Santi no hi és, sinó, demà seria el seu torn de cuina i us puc assegurar que menjaríem patates fregides i hamburguesa i, per a sopar, hamburguesa amb patates fregides.

Bé, el que deia abans, pel que fa als estudis tot igual, però aquesta tarda hem hagut d'anar a casa la iaia Gertrudis i la tieta Agneta. Aquesta iaia no és la que em va regalar

les arracades, és l'altra, la mare del pare. I la tieta Agneta és la germana del pare tot i que es porten molts anys. Ja veureu, la iaia Gertrudis va tenir set fills: la tieta Agneta, el tiet Josep, quatre fills més que van morir, i el meu pare Joan, quan ella ja era molt gran. La tieta Agneta va néixer quan la meva àvia tenia disset anys, perquè, segons m'han explicat, abans les noies tenien fills de molt jovenetes. Aleshores, quan en tenia vint, va tenir el meu tiet Josep i després va tenir quatre fills més que es van morir de malalties d'aquell temps. I quan la meva àvia ja era bastant gran, va tenir el meu pare, que ara té quaranta anys. Així, ara la iaia té vuitanta anys, la tieta Agneta en té seixanta-tres i el meu pare només quaranta.

Quan jo era més petita, em va costar molt d'entendre per què el meu pare tenia una germana que més aviat semblava una iaia. Bé, el cas és que a mi no m'agrada gaire anar a casa la iaia i la tieta perquè sempre parlen de coses tristes, de la guerra, dels fills que es van morir del tifus i de la tuberculosi i tot això. Hi anem com a mínim un cop a la setmana perquè la iaia ja és molt gran i li agrada que l'anem a veure. La tieta sempre ens prepara algun pastís o algunes pastes i fa te per als pares i llimonada o orxata per a en Santi i per a mi.

Avui la iaia estava xerraire i m'ha preguntat moltes vegades si ja havia acabat l'escola. Tot sovint, s'oblida que t'ha fet una pregunta i te la torna a fer una vegada i una altra. Són coses de la gent gran. Jo al principi m'ho passo bé perquè la iaia ens explica tot el que ha fet durant la setmana i la tieta Agneta va dient: «Sí, sí...» o «I tant!» i a vegades «Que no, mama, que això va ser dimarts i no dimecres».

Aquesta part de la visita és entretinguda, però després ho torna a explicar o, a vegades, es queda callada, com si fos muda i no diu res més fins que marxem. O comença a parlar de l'avi, que jo no vaig conèixer, i el pare es posa seriós. Aleshores, no m'agrada gaire i tinc ganes de marxar perquè veig que hi ha alguna cosa que no va bé. Quan surto de casa la iaia sempre és com si m'hagués tret un pes del damunt.

Avui s'ha posat a parlar dels fills que se li van morir. I després, de l'avi Cisco, i de la guerra, i de quan ella era petita i li donaven un cèntim per anar a comprar una bossa de cacauets. I ens hem anat posant tots tristos i de cop la iaia s'ha quedat muda i no ha dit res més però es veia que, per dins, pensava molt. I aleshores la tieta Agneta ha intentat salvar-ho i ha començat, amb la mare, una conversa d'aquelles tan ximples sobre el temps: «Em sembla que aquest juliol és el més calorós que recordo» (d'altra banda, cada estiu diu el mateix) i la mare contesta: «Ai, sí, no tens ganes de fer res amb aquesta calor», «I aquesta humitat?» diu la tieta, «I aquest sol?», «I aquesta xafogor?»... I sembla que facin un concurs a veure qui diu més coses sobre els inconvenients de l'estiu: que si la sequera, que si els mosquits, que si les mosques i les formigues... I jo hagués afegit: « I les matemàtiques!», però he pensat que em valia més estar calladeta.

Quan hem sortit al carrer, jo tenia tota l'esquena xopa de suor, més d'angúnia que d'altra cosa. Però no em fa res anar a casa la iaia, perquè ella es posa molt contenta quan ens veu.

Finalment, amb un soparet decent de la mare, em fico al llit i truco a la Fina des del portàtil. Al matí vol anar a

comprar-se un vestit de bany, perquè el que té fa tres anys que el porta i li va petit. Que si la puc acompanyar, diu? Evidentment que sí! M'encanta anar a comprar amb la Fina. He quedat amb ella a les deu del matí, i no sé, tinc la sensació que m'oblido d'alguna cosa però, vaja, bona nit.

I sembla que les desgràcies continuen, sí senyor. Ara mateix, a les dues de la matinada, sóc a la cuina de casa meva amb la meva amiga, la llibreta, escrivint tot el que m'ha passat el tres de juliol (ara ja és el dia quatre per això de que són les dues de la matinada, però per a mi, encara és com si no s'hagués acabat aquest dia tres tan fastigós).

Doncs resulta que ahir, quan vaig trucar a la Fina, ja ho deia, jo, que m'oblidava d'alguna cosa! Comencem pel començament.

Avui (ahir) tres de juliol em llevo tota decidida i resulta que el pare no m'ha despertat perquè ha sortit molt d'hora amb la mare per anar a l'hospital (la iaia Gertrudis tenia visita amb el metge). Així és que estic sola i esmorzo fins a rebentar i me'n vaig al centre amb la Fina a comprar el seu vestit de bany (tot el que hem fet ja ho explicaré en un altre moment perquè, si no, em perdré). I resulta que quan són les dues i torno a casa em trobo els meus estimadíssims pares amb una cara llarga, de set déus, de pomes agres, totes plegades.

—Què has fet tot el matí, senyoreta?

I ai!, ara m'ha caigut tot a sobre! Jo, tan feliç i contenta m'he oblidat del meu horari d'estudi i me n'he anat a comprar amb la Fina.

—Us puc assegurar —dic jo amb cara de be— que no ho he fet expressament, simplement... me n'he oblidat!

L'allau que m'ha caigut a sobre no es pot explicar en unes quantes ratlles però us en faré un resum:

1) No tinc sentit de la responsabilitat.

2) Aprofito que la pobra iaia ha d'anar a l'hospital amb els pares per abusar de la confiança que tots m'han tingut i escapolir-me dels meus deures.

3) Ni tan sols m'he fet el llit (renoi! és que ho barregen tot!).

4) No puc anar a la platja fins que arribi el cap de setmana.

Què us en sembla? un petit descuit i et cau el món a sobre el cap...

El que he fet aquesta tarda és molt fàcil d'explicar: he estudiat les hores que em tocaven i he recuperat les del matí. Al vespre estava tan enrabiada que me n'he anat, voluntàriament, al llit sense sopar, i és per això que ara sóc a la cuina menjant-me un iogurt amb cereals mentre escric a la llibreta el desastre d'aquest dia tres de juliol del pitjor estiu de la meva vida.

Estic cansadíssima, fa una calor insuportable i us asseguro que les «mates» no són gens refrescants. No puc anar a la platja fins demà dissabte, no puc mirar la televisió, no puc dir als meus amics que em vinguin a veure fins que hagi acabat tots els problemes. I és que avui no m'entren, de veritat. Tinc la llibreta amagadeta sota el llibre de problemes i aprofito un descuit de la mare per explicar-vos com m'ho vaig passar de bé ahir amb la Fina.

Vam quedar al centre de la meva ciutat on hi ha un carrer, només per als vianants, tot ple de botigues. La Fina havia vist un vestit de bany en una botiga del final del carrer. M'agrada anar a comprar amb la Fina perquè hi anem soles. A mi no em deixen anar a comprar tota sola, encara. Sempre haig d'anar-hi amb ma mare o amb mon pare i no puc acabar mai de triar allò que realment m'agrada. Però la Fina pot remenar i triar el que més li vingui de gust i quan vaig amb ella no tenim cap problema a l'hora d'entrar en una botiga i emprovar-nos tots els jerseis i tots els pantalons. En canvi, amb els pares, no puc remenar tant com a mi m'agrada perquè no ho troben «correcte». I vaja, que les botigues hi són perquè la gent entri i remeni i s'emprovi les coses, no? Doncs això és el que vam fer ahir amb la Fina, remenar, remenar i emprovar-nos vestits i faldilles i coses que sabem segur que mai no ens comprarem.

El vestit de bany que havia vist la Fina era espaterrant. Era d'aquests d'aigües de colors, verd, blau, vermell, groc... vaja, crec que hi eren tots, els colors. Però quan se'l va emprovar li anava bastant gran dels pits i del cul perquè, tot s'ha de dir, la Fina és més llisa que una post de planxar. I la noia de la botiga, molt amable, pobra, li va començar a posar agulles per aquí, a entrar una costura per allà, a escurçar el tirant... i quan va acabar, ja no semblava el mateix vestit de bany i la Fina no se'l va quedar.

Al cap d'una estoneta de voltar (i ara que ho penso, jo hagués hagut d'estar fent matemàtiques, mentrestant), vam entrar en una botiga molt gran que tenia molt bona pinta i la Fina hi va trobar el vestit de bany de la seva vida. Li quedava perfecte, era del seu color preferit, però quan

vam preguntar-ne el preu... Mare meva! vam sortir més de pressa que corrents! Amb totes les setmanades d'un any no n'haguéssim pogut pagar ni tan sols els tirants, d'aquell vestit de bany!

Al final, després de moltes hores, va veure un vestit de bany de ganxet, la mar de maco, i li dirà a la seva iaia que n'hi faci un d'igual. Algun altre cop ja ho ha fet: veu un jersei que li agrada en un aparador, la iaia hi va, compta els punts i les sanefes, i al cap de tres setmanes ja en té un d'igual, però de fabricació casolana.

Aleshores, com que ens sobrava una miqueta de temps, vam anar als grans magatzems del final del carrer, on et pots emprovar el que vulguis i ningú no et diu res de res perquè les dependentes no estan per a tu encara que les cridis.

Jo em vaig emprovar un vestit de volants (de per riure, eh!) i vaig fer una imitació de la Laia de la classe dins els vestidors que ens vam trencar de riure totes dues. La Fina es va emprovar un vestit de nit de senyora que pesava moltíssim, tot de lluentons, i que, com a mínim, li anava trenta talles gran, i unes sabates de taló que no podia ni caminar. Quan ja feia una bona estona que érem dins els vestidors, com que fèiem molt de xivarri, va venir una dependenta i ens va preguntar si anàvem soles o amb algun adult, i la Fina, amb la cara més seriosa que va trobar, sense més ni més li diu:

—Senyoreta, hem perdut la nostra mare, que es diu Magdalena Marejada, i ens faria un favor si la cridessin per megafonia.

I sí, sí! La dependenta surt dels vestidors i al cap d'un moment sentim: «Senyora Magdalena Marejada, senyora

Magdalena Marejada, les seves filles l'esperen a l'emprovador número deu». La Fina i jo vam sortir esperitades, trencant-nos de riure i no vam parar fins a la parada de l'autobús. I vinga a riure, i vinga a riure, que no podíem ni respirar.

I en definitiva, això és el que vaig fer en lloc d'estudiar matemàtiques (de veritat que va ser sense voler...).

I ara, a veure si acabo els problemes i amb una mica de sort puc sortir una estoneta aquesta tarda amb els Jordis i les noies.

PER SORT, NO TOT HAN DE SER DESGRÀCIES

Una idea fantàstica, massa i tot...

No sé per on començar. Amb la colla estem molt engrescats perquè volem fer un negoci per guanyar diners aquest estiu. Encara no ho hem comentat amb els pares però espero que no ens hi posaran gaires pegues.

Començo pel començament: fa un parell de dies, van venir tots a casa i la Lola va proposar d'anar al cinema. Però en Jordi Llovet no havia cobrat la setmanada, encara, la Fina ja se l'havia gastada, en Jordi López no en té i, és clar, per anar-hi la Lola i jo soles... Total, que se'ns va acudir que podríem vendre alguna cosa per guanyar algun caleret aquest estiu i van començar a sortir idees:

—Fem pastissos i els venem!— va dir la Lola. Però només jo sé fer pastissos (i de fet només sé fer pa de pessic).

—Rentem cotxes!— va dir en Llovet. Però al barri està prohibit rentar cotxes al carrer.

—Pintem samarretes!— salta la Fina, que sempre és la més original.

Sí!, és clar que sí! A l'escola vam fer un taller de pintar samarretes. Sabem quina pintura cal fer servir, sabem

estampar-les fent tampons de patata i també amb plantilla. Què més ens cal? Ens vam anar engrescant.

Primer de tot haurem de trencar les nostres guardioles, i en López, que no en té, doncs demanarà els diners a la seva iaia.

A casa meva comprem les samarretes en una botigueta que tenen restes de sèrie i gairebé mai trobes dues samarretes de la mateixa mida, però surten baratíssimes. Comprarem, per començar, unes deu samarretes de diferents mides. I també comprarem tres pots de pintura: groc, blau i vermell, i els altres colors els farem barrejant aquests tres.

Haurem d'estampar-les a casa meva perquè tots els altres tenen problemes per fer-ho a casa seva (i jo ja ho veurem quan ho pregunti...) Farem samarretes amb mans, amb peus, amb dibuixos de la ciutat...

Bé, doncs avui mateix, després de les matemàtiques, anirem a comprar tot el material, i quan ja ho tinguem tot comprat, explicaré als meus pares que demà al matí (com sempre, després de les matemàtiques) ens instal·larem aquí a estampar les samarretes.

Aquests dies he estat molt ocupada amb tot això de les samarretes i ara hauré d'explicar-vos moltes coses seguides.

El dia que vam anar a comprar tot el material vam anar molt atrafegats, però aconseguírem tot el que necessitàvem.

Primer de tot anàrem a la botiga de les samarretes i en vam comprar deu, tal com havíem dit. En Llovet volia comprar-les de colors, i ens va costar molt fer-li entendre que havien de ser blanques perquè, si no, no s'hi veurien les pintades. Ens van sortir força bé de preu. A l'hora de

comprar les pintures, la Fina, original com sempre, volia comprar-ne d'aquestes que, un cop seques, s'inflen i queden com de goma, però eren caríssimes i li ho hem tret del cap. Ella sí que no té problemes, perquè el seu pare li dóna sempre els diners que vol, però nosaltres...hem hagut de trencar les guardioles...

A la tarda, després de dinar, vaig demanar als pares un minut d'atenció. No sabia per on començar i vaig engegar així:

—Estimats pares, ja sabeu que la vida dels estudiants és molt dura i també molt cara, però nosaltres, com a joves que som, també tenim les nostres necessitats, ja m'enteneu...anar al cinema, prendre una cocacola, comprar-nos un còmic, i totes aquelles cosetes que tant agraden a la joventut d'avui dia.

El meu pare, que s'ho veia venir, va dir tot escamat:

—Si ens estàs intentant demanar un augment de la setmanada, ja el vas tenir al principi de curs i...

—No, no!, i ara! —he seguit jo, tota llançada— precisament, crec que seria interessant que jo pogués guanyar-me uns calerons per mi mateixa...

Aleshores sí que he vist que no sabien per on anava jo, i he decidit tirar pel dret (això ho heu de llegir molt de pressa):

—Demà a les dotze vindran els de la colla a pintar unes samarretes que volem vendre per guanyar una mica de diners —he dit sense respirar.

—Però nena! filla! que no veus que no podeu fer-ho, això?, d'on traureu les samarretes?, i les pintures? D'on traureu els diners?

—Bé, això no ha de preocupar-vos. Hem trencat les guardioles! En quatre dies les tindrem més que plenes altra vegada!

Total, que he descobert que tinc uns pares molt poc emprenedors. Em van posar tota classe de pegues:

—No en vendreu ni una!— el pare ha dit tan simpàtic com sempre.

—No hi cabeu tots, a la teva habitació! On penseu fer-lo, aquest mullader?

—Al menjador, mama, és clar!

—Verge Santa! —(és la seva frase preferida)— I la catifa? I els mobles? I les parets!!!

Al final m'he empipat:

—Escolteu, ja està bé! Un dia que tenim una bona idea, ens la tireu per terra! Ara que ja tenim tot el material comprat què en fem, eh? ens el tornem a vendre?

Després de molt discutir els vaig convèncer.

El dia que estava previst, van venir tots al matí i vam començar a preparar-ho tot sota la mirada atenta de la meva mare, que encara no les tenia totes.

Vàrem instal·lar-nos al menjador, vam escampar totes les pintures per sobre la taula, que estava coberta amb unes estovalles de plàstic, i el més difícil va venir aleshores: decidir què havíem de dibuixar-hi, a la primera samarreta. Al cap d'una estona de molt discutir, la Fina, que ja tenia pensat com volia pintar les samarretes, va proposar que en pintéssim dues cadascú. Hi vam estar d'acord i d'aquesta manera cada un de nosaltres podia triar dos estampats que li agradessin i fer-los sense haver de consultar els altres. Tota aquesta discussió se la va

mirar la meva mare, de molt lluny, fent cares estranyes i comentaris com ara: «Ja us dic jo que tant xerrar i avui no fareu res de res».

Com que no hi cabíem tots a la taula, la Lola i jo ens vam asseure a terra amb papers de diari i la meva mare no ens treia l'ull de sobre.

Per no avorrir-vos gaire, us explicaré directament quins van ser els resultats de tot això: no hi va haver cap desperfecte important, exceptuant un got d'aigua que es va abocar però que vam netejar de seguida abans que no se n'adonés la mare.

Les samarretes de la Fina són abstractes, amb molts colors, tots barrejats.

La Lola i jo ens vam decantar més cap als típics estampats de mans i peus, i això ens va portar alguns problemes amb el guardià del castell —la meva mare—, que no volia que ens pintéssim les plantes dels peus de cap manera. Ens va costar molt fer-li entendre que per pintar samarretes amb peus cal pintar-se'ls, si no, no té cap gràcia.

En Llovet s'hi va lluir: va fer unes plantilles de cartolina amb molts edificis i cotxes, i hi va aplicar la pintura amb una espongeta. Li han quedat xulíssimes.

En López va tenir una idea molt bona: va agafar una pinça d'estendre la roba, la va pintar per les dues cares i la va fer servir de tampó per anar estampant la samarreta.

La mare ens va confessar que es va sorprendre molt de com havien quedat de boniques totes les samarretes, però no sé si ho va dir de veritat o per animar-nos una mica després de la feinada que vam tenir.

Els dos dies següents, vam discutir el preu de les samarretes i, sobretot, a qui les havíem de vendre. Van sortir diverses propostes: als veïns de l'escala, a la gent del carrer, a la família... «NO! —va dir la meva mare— a la família deixeu-la tranquil·la!»

Al final, cadascú vendrà les seves samarretes i ens hem donat de temps fins demà passat. Aleshores, si tot ha anat bé, en farem més.

La mare, com sempre, ens observava mentre acabàvem de discutir els últims detalls:

—A mi em sembla que no les hauríeu de vendre gaire cares... no sé, posem per cas, sis-centes pessetes...

—Però, senyora Teresa! si només el material que hem utilitzat ja ens ha costat tres-centes cinquanta pessetes per cada samarreta... —salta la Lola, que és l'economista del grup.

—I no us sembla bé guanyar gairebé el doble del que heu posat?

—Dona... sí... però... —diem tots a l'hora— però volem guanyar més!

Vendrem les samarretes a vuit-centes pessetes com a mínim, i si algú en vol pagar més...

—Això no ho podeu fer! —diu la mare— i si li veneu una samarreta a un senyor que en paga mil pessetes i després troba una amiga que us n'ha comprat una a vuit-centes, què? Que no veieu que s'enfadarà? Heu de cobrar-les totes al mateix preu.

—Bé, doncs, les cobrem a mil i qui no les vulgui comprar que no les compri!

Ai! En Llovet és molt optimista però li fem cas, i les cobrarem a mil.

Avui, quan he acabat els problemes, he sortit esperitada amb les dues samarretes que haig de vendre. M'he aturat al replà de l'escala i he trucat a la porta dels meus veïns:

—Bon dia, Marc! —m'ha obert el fill gran de la família—. Mira, que uns amics i jo hem pintat unes samarretes i volia veure si me'n vols comprar una...

Segur que devia estar més vermella que un pigot, però, per sorpresa meva, m'ha dit:

—I tant! Et compro una samarreta de les teves... —sí que començava bé la venda!— si tu me'n compres una de les que venem a la universitat per al viatge de final de curs!

Per poc que no em moro! M'he disculpat com he pogut i he baixat corrents al replà de sota. Ni tan sols m'han obert la porta!

He provat sort al carrer: un capellà que no duia prou diners m'ha aplaudit la iniciativa, però no me n'ha comprada cap; una mestressa de casa se l'hagués quedada però anava massa carregada: «Ho sento, bufona, un altre dia», m'ha dit.

Us podeu creure que no he aconseguit vendre'n cap? Quin fracàs!

A l'hora de dinar, he estat tan callada i tan pansida que el pare m'ha dit:

—Nena... —no sé per què s'entesta a dir-me «nena», i no Emi, ostres!— que t'has barallat amb algú o què?, fas mala cara...

La veritat és que no tenia cap ganes d'explicar-los que no havia pogut vendre cap samarreta, perquè m'he pensat que es riurien de nosaltres i dels nostres supernegocis, però

he pensat que, a part d'una mica d'amor propi, no hi tenia res a perdre.

—És que... aquest matí he intentat vendre les meves samarretes...

—Ai,sí!, té raó! —ha dit la mare.— Com t'ha anat?

—Fatal!; no n'he pogut vendre ni una!

—Emi, nena... —el «nena» que no falti...— ja t'ho vam dir que no era tan fàcil com us pensàveu...

—Això ja ho sé, ara, però què puc fer?; bé les haig de vendre...

—Per què no truques als teus amics a veure com els ha anat a ells?

I, és que, encara que sembli mentida, no se m'havia acudit, això. He agafat el telèfon i he trucat al Jordi López.

Ell n'ha aconseguit vendre una a un veí de la seva escala, però l'altra no ha pogut encolomar-la a ningú. M'ha dit que la Lola i la Fina no n'havien venuda cap, tampoc, però que en Llovet les ha venudes totes dues!

—Caram! i com s'ho ha fet?— m'han preguntat els pares encuriosits.

—Diu que ha entrat en una botiga i que ha donat tant la tabarra que li han comprat totes dues samarretes per no sentir-lo més.

La mare ha tingut una idea molt bona:

—Jo, de vosaltres, aniria a vendre-les a la platja. Ara hi ha molts turistes i aquestes coses els fan molta gràcia. Això sí, haureu d'aconseguir que us entenguin...

S'ACABEN ELS NEGOCIS... I COMENCEN ELS PROBLEMES

No es pot respirar mai tranquil...

Ja fa dies, d'això de la platja, i sí, vam aconseguir vendre-les totes, les samarretes. La Fina va aconseguir que es fes una rotllana al voltant nostre (el Llovet, pobre, va passar una vergonya...) A la majoria de turistes de la nostra ciutat, que són alemanys, no se'ls entén de res quan parlen, però nosaltres, amb el nostre anglès d'anar per casa, vam començar a dir: «Typical, typical!» i en un moment ja no vam tenir samarretes. La Lola, que és la més comercianta de tots nosaltres, fins i tot es va vendre la samarreta que duia per canviar-se després del bany (una de Lloret de Mar de l'estiu passat).

Ja tornem a tenir les guardioles plenes, però hem perdut l'entusiasme del primer dia. Massa feina, tot plegat. A més a més, el meu pare m'ha dit que si no tenim permís de l'ajuntament no podem vendre res a la via pública (suposo que això vol dir el carrer, les places, la platja...)

Així que ja hem acabat els nostres negocis i amb resultats força bons, però ara hem decidit passar-nos-ho bé el que queda d'estiu.

Ara, els pares ja no em vigilen tant i, fins i tot, puc fer festa alguns matins. No us penseu que sigui perquè tinguin un cor grandiós, ple de remordiments per les males estones que m'han fet passar amb les matemàtiques, no, no, no és això. És que jo, aquí on em veieu, a poc a poc, com una formigueta, he fet més feina en tot el que va d'estiu que la que vaig fer en tot el curs. He treballat sense aturador, sense descans, fins que he acabat tot el primer llibre de problemes. I els pares estan tan contents que m'han dit que, sempre que acabi el segon llibre de problemes abans dels examens de setembre, puc estudiar a les hores que més bé em vagi. Veieu, quins pares? No són tan polluts com semblava al principi.

Doncs, aquest matí, la Lola i jo n'hem fet una de bona de veritat. Ahir em va trucar per si volia anar a mercat. A la meva ciutat hi ha mercat un cop per setmana i és molt divertit anar-hi. Pots trobar-hi de tot, des de verdures i fruites fins a calçotets o, fins i tot, un canari o una cassola de fang, o plantes o xocolata amb xurros. Només de veure-ho ja és molt divertit.

Pels volts de les nou del matí hem anat tot xino-xano cap a mercat. I aquest cop, val a dir que la idea ha estat meva: se m'ha ficat entre banya i banya que m'agradaria tenir un pollet. De primer la Lola s'ha esgarrifat, però després s'ho ha anat rumiant i ens agradava la idea de comprar-ne un, més que res perquè un cop comprat i dins de casa, els pares ja no poden dir que no... I sí, sí, ens hem comprat un pollet i li hem dit Marcel·lino, com el professor de matemàtiques de l'escola. És molt petit, tot negre, i pel camí la Lola ha proposat que en lloc de dir, així freda-

ment, que ens hem comprat un pollet, doncs que podríem dir que l'hem trobat pel carrer. Que absurd, oi? Doncs s'ho han empassat!!! I la meva mare deia:

—Ai!, pobret... i dius que anava sol pel carrer? Pobrissonet meu... i si l'arriba a aixafar un cotxe?

El meu pare no feia cara d'estar-ne massa convençut, però no ha dit gran cosa i el pollet passa a ser propietat de la Lola i meva. El tindrem una setmana cadascuna. Eh, que és fort?

Àngela Maria! (que diu la iaia Gertrudis) no he dormit en tota la nit! En Marcel·lino que piu, i piu i piu, i no ha parat en tota la nit. I ha sortit de la caixa, i s'ho ha fet tot a sota del llit i aquest matí he hagut de netejar tota l'habitació. El pare m'ha dit que farà com una mena de gàbia a la terrassa i li posarem serradures. La Lola m'ha trucat per veure com estava l'animal i li he dit que perfectament, cap problema, no sigui cas que s'hi repensi i no el vulgui tenir la setmana que ve... He descobert que els animalets són molt bufons, però si se'n cuida un altre.

I aquesta no és l'única notícia del dia: en Llovet m'ha vingut a veure. Bé, de fet ha vingut a veure en Marcel·lino, i s'ha quedat tot el matí a casa. M'ha ajudat a fer problemes!; en sap un munt, en Llovet, de matemàtiques... És tan simpàtic! Té una pila de cabells negres que se li aguanten drets i això fa que el seu cap sembli com una mena de raspall, i té els ulls negres, negres. Però el que més gràcia fa de la cara d'en Llovet és la seva boca: té els llavis molt molsuts (la Fina diu que són petoners) i les dents molt grosses però sense ser lletges i quan parla o quan riu, aixeca més un costat del llavi que l'altre i això el fa molt divertit.

Ens ho hem passat molt bé, tots dos junts. Hem esmorzat, hem fet alguns problemes de matemàtiques i hem mirat de fer una gàbia per a en Marcel·lino amb dues caixes de taronges, però no ens n'hem sortit. Després li he ensenyat els meus llibres i les fotografies de les vacances de l'any passat. Ha rigut molt amb una foto meva, en què els cosins em van disfressar de rotllo de paper de wàter embolicant-me amb tires i tires de paper, i més semblava una mòmia que una altra cosa. Recordo aquell dia perquè la tieta es va enfadar molt.

Al migdia, quan el pare ha arribat, la mare ha dit a en Llovet que es podia quedar a dinar amb nosaltres, si volia, però com que no havia avisat a casa no ha volgut quedar-se. Quina llàstima! M'agrada en Llovet!

Que fort, que fort, que fort!!! Ahir a la nit va cuinar el meu pare i no va estar malament, però a l'hora de les postres ja va ser massa per al meu estómac (si una cosa no aguanto és la crema catalana del pare) i me'n vaig anar a dormir i no sabeu què trobo sota el coixí? En Marcel·lino? Nooo! El pijama? Tampoc! Una carta d'en Jordi Llovet! Em poso de tots colors només de pensar-hi!

«Estimada Emi,

»Avui he vingut a veure en Marcel·lino però de fet he vingut a veure't a tu perquè en Jordi López em va convèncer que t'havia de dir que tu m'agrades molt i em feia molta vergonya per això t'escric una carta i espero que no t'enfadis i que vull saber si jo t'agrado.

»Jordi Llovet

Caram, en Llovet! No hi va posar ni un punt ni una coma a la carta, però el significat s'entén, no?

I jo que agafo el telèfon i truco a la Fina més de pressa que corrents:

—Fina? Ai, perdoni, senyora Mercè (la mare de la Fina). Que hi és la Fina? Haig de parlar amb ella ara mateix!

—Nena... No truques una mica tard, maca?

—Miri, perdoni, però és urgentíssim, qüestió de vida o mort!

Sento la senyora Mercè que s'allunya pel passadís tot cridant a la Fina, que em sembla que ja dormia:

—Sí...? —pregunta la seva veu mig adormida—, què diantre et passa, a tu, ara?

—No saps què m'ha passat, no saps què m'ha passat! He trobat una carta d'en Llovet a sota del coixí!

—Què?! Vaja, ja era hora que reaccionés! I com hi ha anat a parar una carta d'en Llovet a sota del teu coixí?

—Mira que n'ets de bleda, nena! Li ha posat ell, ves!

L'he posada al corrent sobre tot l'assumpte amb pèls i senyals (fins i tot li he explicat que en Llovet escriu sense punts i comes...) Doncs us creieu que no s'ha sorprès de res?

—Ja era hora, reina! Si en fa de temps que en Llovet ens mareja amb aquesta història! Sort que s'ha decidit!

Aleshores sí que m'he empipat. Així que tothom sabia que en Llovet estava boget per mi menys jo! Doncs sí que estem ben arreglats! I jo sense assabentar-me'n, quin ridícul!

Una altra nit sense dormir! Però aquest cop en

Marcel·lino no hi ha tingut res a veure. Ha estat culpa d'en Llovet. Tota la nit pensant en ell. Què faig, jo, aquest matí? Hem quedat tots per anar a la platja, però tinc massa vergonya per anar-hi.

He trucat a la Lola i li he dit que tinc un virus molt estrany que ataca els fagòcits dels budells (em sembla que ja no sé ni el que em dic) i que m'és totalment impossible anar a la platja perquè sinó em podria morir pel camí.

M'he quedat a casa tot el matí i cap a les dotze ha sonat el timbre de la porta. A veure qui ho endevina! En Llovet! He tancat la porta de cop i li he enganxat el dit. Fantàstic, no podia anar pitjor. L'he hagut de fer passar i curar-li l'ungla que li he esclafat amb la porta. Pobre noi! Amb el nerviosisme li he abocat la tintura de iode per sobre i ell que no parava de dir: «Tant hi fa!», «És igual!», «Ja està bé», i ben segur que jo estava tan i tan vermella que no se'm devien distingir els llavis de la resta de la cara.

—Vaja, Emi, m'alegro de veure que ja et trobes més bé. Tot allò que has explicat a la Lola dels teus budells em tenia preocupat...

Vaja! M'ho havia d'haver pensat que vindria! Hagués hagut de desaparèixer, de fer-me fonedissa, d'exiliar-me, d'emigrar, de... Pataplaf! I m'ha fet un petó que he caigut de cul per terra, i quan m'he recuperat ja no hi era.

He estat tota la tarda tancada a l'habitació pensant què diré a la colla demà. Si aconsegueixo dir més de tres paraules seguides sense entrebancar-me, suposo que els hauré de dir que a mi també m'agrada en Llovet. No he pensat gaire en el que pot passar si dic això, i prefereixo no fer-ho.

MASSA EMOCIONS EN TANT POCS DIES

Els meus bonyets fan de les seves. El gat dels veïns s'atipa

Porto uns quants dies que sembla que suri en un núvol privat on ningú més pot pujar. No entenc res del que se'm diu, quan parlo dic una paraula en lloc d'una altra i els pares comencen a preocupar-se. Ahir la mare em va dir:

—Nena, porta'm la tassa de cafè de la cuina, sisplau.

Vaig portar-li un colador que era sobre el marbre amb la verdura escorreguda per a l'hora de dinar i vaig deixar un regueró d'aigua fins al menjador. La mare ja no em va demanar que netegés l'aigua perquè es va adonar que seria molt més ràpid si ho feia ella. Ja va veure que jo no estava gaire al cas.

A propòsit, que avui ha arribat el meu germà dels camps de treball i l'hem anat a esperar al camp del Barça, que és el lloc on arribaven amb els autocars.

Ha estat una autèntica cursa d'obstacles. Primer, el meu pare genial s'ha deixat el paper on t'explica en quin autocar vindrà el teu fill i com ho has de fer per trobar-lo. Passa que, tots els autocars de tots els camps de treball de l'estiu tornen el mateix dia, a la mateixa hora, al camp del Barça

i si no tens aquest paper, és pràcticament impossible de trobar la persona que busques.

Hem tornat enrere i el pare ha pujat a corre-cuita a casa per recollir el paper. Mentrestant la mare ha fet fer mitja volta al cotxe. Jo em divertia d'allò més, mirant-m'ho tot des del seient de darrera.

Quan el meu pare ha arribat amb el paper, hem corregut a més velocitat de la permesa cap al camp del Barça i, no podia ser d'altra manera en un dia com avui, ens ha parat un senyor uniformat que ens ha clavat una multa.

Quan finalment hem arribat on haurien d'haver estat tots els autocars, ja no n'hi havia cap i només quedaven, aquí i allà, grupets de pares i fills que xerraven amb altres pares i fills de com els havien anat els camps als seus nens o nenes.

El pare m'ha enviat a inspeccionar a veure si trobava en Santi, però ni rastre. En canvi, no sabeu pas qui he trobat? Què dieu, en Llovet? Nooo, com voleu que hagi trobat en Llovet aquí, home, tan gran com és Barcelona...? Doncs sí! He trobat en Llovet, en Jordi Llovet i Palau, que últimament trobo a la sopa. I jo, evidentment, he tornat a fer el ridícul.

—Hola, Emi, quina casualitat!

—Ehmm, si... de fet... vaja... en Santi... és que la multa i tot plegat... i ara, mira... ja no hi és.

—Ah, caram! —m'ha dit en Llovet— trobo que estàs molt eloqüent, aquest matí.

No sé per què, amb en Llovet em sento sempre com si anés despullada i tothom que passés pel carrer em mirés només a mi.

Aquest moment màgic s'ha trencat quan ha arribat la mare i m'ha dit que en Santi devia haver marxat amb metro i que ens en tornàvem.

—Ja el trobarem a casa. Ai, si és en Jordi Llovet! Què tal, maco? Has vingut a buscar la Maria, oi? —és la seva germana— Vols...? —No, mare, no! no ho diguis!— Vols tornar amb nosaltres?

AHGGG!, m'estriparia la roba aquí mateix. Que desgraciada que sóc!

El viatge de tornada ha estat molt tens. En Jordi m'ha agafat la mà, i no diré que no m'ha agradat, però és que jo patia per si els pares se n'adonaven i ell, com si res, amb la meva maneta entre les seves i jo, que la tenia més suada... Quina vergonya! I de cop i volta, m'hi deixa un paperet tot doblegat i suat i me l'he guardat a la butxaca. Frisava per arribar a casa i tancar-me a l'habitació a veure què m'hi deia.

Quan hem arribat a casa, el pare em diu:

—Senyoreta, ja sé que penses en altres coses, però et toca parar taula.

Què vol dir amb aquest «ja sé, ja sé que penses en altres coses», què vol dir? Vols dir que ho sap? I si ha vist com en Llovet m'agafava la mà? Només em faltava aquesta, diantre!

M'he tancat corrents a l'habitació i he segut sobre el llit amb el cor a dos mil per hora i a punt d'agafar un atac de nervis. M'ha costat trobar el paperet, de tan embolicat que està. És de color rosa (que l'amor s'hi posa... que diu la tieta) i diu així:

«Els teus ulls són blaus com el cel
i els teus llavis com una maduixa madura

i jo no sé per què el cor em sura
cada cop que et veig el pèl.
Estic molt trist quan no ets amb mi
i voldria tenir-te al meu costat
perquè em tens el cor robat
i ja no sé què més dir».

M'he quedat sense respiració. Caram, en Llovet! No sabia que tingués dots poètiques, però vaja, que no es deu haver fixat gaire en mi perquè jo els ulls blaus no els hi he tingut mai. Però potser li anava bé que tingués els ulls blaus per això de la rima, això de «cel» i «pèl» (la paraula «pèl» no és gaire romàntica, no trobeu?). I això que el cor li sura? Quina passada, no? Ja sé què vol dir, per això. És aquella sensació que tens quan n'has fet una de grossa i et quedes sense respirar, amb el cor penjat d'un fil, i després se't dispara i no el pots aturar. L'última frase de la poesia no l'entenc gaire. Què vol dir, que ja no sabia què més escriure o que li tinc el cor tan robat que al meu costat es queda sense paraules?

Pobre Llovet, prou de criticar-lo! Trobo que està molt bé aquesta poesia, i a més me l'ha escrita per a mi! Em fa posar vermella!

Canviant de tema, en Santi acaba d'arribar més brut que una guilla, negre com el carbó, cansat i enfadat perquè no l'hem anat a buscar.

He parat taula, però tenia el cap en una altra banda. He posat els coberts, els gots, un despertador, un bolígraf... En Santi sortia de la dutxa i m'ha ajudat:

—Emi, tu has crescut, oi? Estàs molt maca, tu! Així moreneta, més alta... ara, nena, potser que li diguis als

pares que et comprin uns texans, no? Sembles en Pepitu va de curt!

Sembla que no, però jo, al Santi, li faig força cas. Potser perquè és més gran i tot plegat, però normalment confio en els seus gustos (menys en l'assumpte de les arracades). He anat corrents a l'habitació i m'he mirat de dalt a baix:

a) M'he pesat. Peso tres quilos més!

b) M'he pres l'alçada. Quatre centímetres des de l'últim cop que ho vaig fer, ara fa tres mesos.

c) Els petits bonyets que sobresortien de la samarreta, ja no són tan petits. No ho suporto!

Per què ha hagut de tornar en Santi, eh? Si no m'hagués dit res no m'hi hauria fixat i ara estic molt enrabiada, però molt enrabiada. M'han sortit un, dos i tres pèls sota l'aixella i si segueixen creixent em moriré!

Hem dinat i ara ens preparem per anar a casa la iaia Gertrudis, que ja té ganes de veure en Santi.

Quan érem tots reunits, en Santi ens ha explicat com s'ho ha passat a Polònia i ens ha comunicat que ha conegut una noia de Galícia, que també participava en els camps, i que s'han fet «nòvios» i que, a més a més, l'ha convidada a passar uns dies a casa abans de començar el curs. Tothom ha fet uns ulls com uns plats, però a la iaia li ha fet molta gràcia i ens ha explicat com es van conèixer amb el meu avi. Realment la història és molt divertida, així és que vaig a escriure-la.

Resulta que el meu avi era un mestre valencià que va venir a viure aquí, i la meva iaia treballava en una carnisseria a la plaça. I tots dos es van fer «nòvios». El meu avi li va regalar l'anell de prometatge i tot anava molt bé fins

que el meu avi es va enamorar de la noia que li llogava l'habitació on ell vivia, i quan la meva àvia ho va saber li va tornar l'anell. El meu avi va regalar l'anell a la noia i aquesta, amb l'anell posat, va anar a passejar-se per la parada que tenia la meva àvia a la plaça. I quan va estar segura que tothom havia vist el seu anell (imagineu-vos, la meva àvia, quina ràbia devia tenir!) va demanar mig quilo de carn per estofar. La iaia Gertrudis, això sí, amb el seu millor somriure, li va posar al paquet un tros de carn que havia de ser per als gossos i que ja feia dies que estava passada i feia una mica de pudor i tot, i després es va fer un tip de riure.

Afortunadament per tots els que vam venir al darrera, els meus avis es van reconciliar, tot i que l'anell se'l va quedar la noia.

Què us en sembla, eh? Ens hem fet un tip de riure.

La resta de la tarda he estat a la lluna, pensant en en Llovet, i que potser sí que ja em van massa petits aquests texans. Potser hauria de demanar als pares una mica de roba nova, vaja, perquè sembli que ja sóc una mica més gran.

Quan hem sortit de casa la iaia, aprofitant que sempre fem una mica de passejada, li he demanat a la mare si podríem anar a comprar-me uns texans o alguna coseta que no fos tan vella, i no sabeu què m'ha dit?

—Ja era hora, nena, que t'adonessis que així no pots anar! que no veus que et surt un tros de genoll per un forat? Bé, m'alegro que no t'hagi hagut de convèncer jo, perquè mira que n'ets, de tossuda! Va, anem, a veure què trobem, aprofitant que hi ha rebaixes...

Hi hem anat totes dues soles i, de passada, ma mare, que és molt hàbil, m'ha preguntat coses d'en Llovet, però jo estava tan nerviosa que amb prou feines li he contestat res. Això sí, ma mare és molt viva i prou que ho sap, el que passa... I jo dec semblar beneita!

Hem entrat en uns grans magatzems i hem començat a remenar. La mare volia que em comprés un vestit de volants, però jo, ni cas. Potser en el fons no són tan lletjos, però no fan per a mi.

Després de molt rumiar, m'ha comprat uns texans que estan molt bé, sense colors ni butxaquetes, però fan molt elegant. I ha aconseguit comprar-me una faldilla! No us penseu que sigui gran cosa, però potser sí que algun dia me la posaré. Després mitjons i calces i tot això, i una camisa vermella molt «xula». A la planta de sota m'ha deixat triar una colònia i un pintallavis, d'aquests transparents que brillen. Tot plegat, tres hores ens hi hem estat, però ens hem divertit molt. Al vespre estava tan cansada que ni m'he adonat que en Santi ha recuperat el seu torn a la cuina i m'he menjat l'hamburguesa amb patates fregides més de pressa que corrents.

Avui han passat una pila de coses. Quan m'he llevat al matí, he anat a arreglar en Marcel·lino, posar-li menjar, netejar la gàbia, etc. i no l'he trobat. M'he adonat que la porta de la gàbia era oberta i l'he buscat pertot arreu: sota els sofàs, a la cuina, sota el bufet del menjador (el seu lloc preferit...) i de sobte he sentit uns marrameus que venien del balcó dels del costat de casa i he tingut un pressentiment horrible. He sortit corrents i he trobat el gat dels

veïns amb la boca tota plena de plomes. He tingut un disgust! Pobre Marcel·lino! La setmana passada, quan el va tenir la Lola se'n va encapritxar molt, d'en Marcel·lino, i cada cop que la veig em recorda que demà a primera hora del matí me'l vindrà a buscar i que se'n mor de ganes de tenir-lo. Com li dic jo, ara, que em vaig deixar la gàbia oberta, que en Marcel·lino va volar al balcó dels veïns i que el gat se l'ha cruspit? Sóc una desgràcia!

Demà quan vingui a buscar-lo, li hauré de confessar tot.

He anat a despertar el pare al llit (quan té vacances fa unes dormides...) i li he dit que en Marcel·lino ha passat a millor vida i no sé, però juraria que s'ha tret un pes de sobre.

—Que t'ha sabut molt de greu, a tu, Emi?— m'ha preguntat mig adormit.

—Home, no sé... més que res per la Lola...

—Si vols, ara que vindrà el teu aniversari te'n podem regalar un altre... —I això ho ha dit amb una mitja rialleta que no m'ha agradat gaire.

—Bé, realment, no cal... això de tenir animals a casa... —he reconegut amb no gaire entusiasme.

—Així doncs admets que no es pot tenir un pollet en un pis?

—Bé, doncs sí, no s'hi pot tenir. Vaja, no s'hauria de tenir, per anar bé... —Aleshores m'he adonat que m'estava parant una trampa però no he vist gaire bé on volia anar a parar fins que ha dit:

—Però tu et creus que la teva mare i jo ens vam empassar, ni que fos per un moment, tota aquella història del pollet perdut a la gran ciutat?

Ai! m'he posat de tots colors i he començat a dir coses sense sentit, mirant de disculpar-me, però sense aconseguir-ho gens ni mica. Doncs resulta que ells ja s'ho van pensar que l'havíem comprat, però van fer la vista grossa perquè van pensar que ja ens aniria bé saber què vol dir encarregar-se d'un animal que va fent les seves necessitats per tots els raconets d'un pis. M'he hagut de declarar vençuda per l'enginy dels meus pares i he trucat a la Lola per explicar-li tota la història. Li he estalviat el tros del gat amb la boca plena de plomes, simplement li he dit que el pollet s'ha escapat volant de balcó en balcó. Volia venir immediatament per ajudar-me a buscar-lo, però li ho he tret del cap.

Quan ha arribat la meva mare de treballar, s'ha fet un tip de riure.

D'aquí a un mes serà el meu aniversari i m'agradaria convidar alguna gent de l'escola a berenar. M'he començat a posar nerviosa, a fer llistes de gent i a estripar-les i he arribat a la conclusió que sense l'ajut de la Fina i la Lola no faré res de bo.

—Mare, que poden venir a dormir la Lola i la Fina, aquesta nit? —He dit, fent la millor cara de bona nena que tinc.

—Però Emi, si saps que no ni ha lloc per a dues persones a la teva habitació...

—Podem dormir dues dalt del meu llit i l'altra al llit-niu...

—Estareu molt incòmodes, nena. No dormireu en tota la nit...

—És igual, això; va, mare, sisplau... — Tant i tant he remugat que al final m'ha dit que sí.

Quan anava a trucar-les per dir-los si volien venir aquesta nit, sona el telèfon i qui és? En Llovet!

—Hola, Emi! Que vols venir al cinema amb mi aquesta tarda?

—Ehmm..jo, no puc... han de venir les nenes a casa i...

—I demà?

Quina insistència! Però li he dit que sí, perquè de fet, me'n moro de ganes!

A propòsit, que les nenes vindran demà a dormir perquè la Fina tenia un compromís familiar ineludible (paraules seves textuals). Parla d'una manera, la Fina, quan vol...

QUINA PAPARRA!

Com es fa per anar al cinema i no saber
quina pel·lícula has vist. Les nenes i jo fem una llista

L'altre dia, al cinema amb en Llovet, va ser massa, però massa de veritat!

El matí va passar sense pena ni glòria, però després de dinar va començar la moguda. Jo havia quedat amb en Llovet (en Jordi...) que em vindria a buscar per anar a la sessió de les quatre i vaig decidir que havia d'estar més guapa que mai...

Vaig obrir l'armari i vaig escampar per sobre el llit tota aquella roba que em va semblar digna de dur en un dia com aquell. Em vaig emprovar més de deu modelets diferents. Amb els texans negres em veia massa prima, amb el jersei groc massa cridanera, amb els mitjons blancs massa nena... No m'atrevia a posar-me la roba nova per por que en Jordi s'adonés que m'havia vestit amb molta cura. Com diu la iaia Maria, als homes no se'ls ha de demostrar gaire interès encara que per dins t'estiguis morint de felicitat.

Vaig triar la faldilla texana nova i una samarreta d'en Santi que és la mar de «xula» i que em va molt gran (és part de la gràcia de la samarreta) i em vaig posar les vambes, i quan vaig sortir al menjador la mare em va fer can-

viar la samarreta per la camisa nova i em va fer posar sabates i semblava una nina acabada de sortir d'una capsa.

Em vaig pentinar a consciència i, amb un esquitx de la colònia que em vaig comprar i els llavis pintats amb allò que brilla, no sé si estava guapa o no però jo em sentia fatal i tenia moltes ganes de posar-me els meus texans i ho hagués fet, de veritat, si no hagués sonat el timbre de la porta. Els genolls em tremolaven, i em vaig tancar al lavabo i em vaig despentinar una mica perquè no semblés tan bona nena i quan vaig sortir vaig dir:

—Ah, hola, ja no me'n recordava que havies de venir, però ja que ets aquí, podríem anar al cine, no?

En Santi es moria de riure amb la meva actuació de dona freda i sense sentiments, i li vaig haver d'enviar una mirada la mar d'assassina abans de marxar cap al cinema.

Jo no sé si en Jordi també estava actuant o què però anàvem tots dos pel carrer més estirats que un pal, jo amb les meves sabates que em fan un mal horrorós i ell amb uns pantalons de pinces que semblava sortidet d'una escola de capellans.

La pel·lícula va ser força divertida, però a en Jordi se li va ficar al cap de fer-me un petó al mateix temps que el protagonista de la pel·lícula en feia un a la seva enamorada i ja no vaig poder seguir la història i no sé com es va acabar. Tota l'estona em va tenir la mà agafada i no podia menjar-me les rosetes. Vaig sortir del cinema tota suada i enlluernada, i em tremolaven les mans i tenia singlot.

Em va acompanyar a la parada de l'autobús i jo ja tenia ganes de perdre'l de vista i arribar a casa i que vin-

guessin les noies a dormir i explicar-los tot el que m'havia passat.

Tot això potser us fa gràcia i a mi també, ara que ja fa dies que ha passat i ho torno a llegir, però us asseguro que no m'ho vaig passar gaire bé. Sí que és agradable agradar a un noi i que t'agafi la mà i et faci un petó, però, no sé com dir-ho, és que en Llovet és com... petit. Va estar tota la tarda explicant-me les últimes pel·lícules que havia vist, tots els cops de puny i totes les bufetades.

—I quan el bo, en Johnny, veu el robot que se li acosta es construeix un canó amb un pot d'escombraries i un encenedor i el destrueix, però la matèria no es descompon del tot i...

—Ai, mira, Jordi! el meu autobús, que bé!

—Però que no agafes el 55, tu?

—No, no, és que avui vaig a dormir a casa l'oncle Pasqual, adéu!

Evidentment, no tinc cap oncle que es digui Pasqual ni res que se li assembli. Vaig pagar el bitllet, vaig baixar a la parada següent, i vaig anar corrents fins a casa meva on la Fina i la Lola ja m'estaven esperant.

De primer vam fer un sopar en família en el qual es va destacar en Santi pels seus comentaris irònics sobre mi i en Llovet que em van fer posar vermella fins a l'arrel dels cabells i que van divertir molt les meves amigues, secretament enamorades del meu germà (evidentment, no tenen res a fer-hi, amb en Santi...) i després vam ajudar a desparar la taula i ens vam preparar els llits.

Seria molt llarg d'explicar tot el que vam parlar aquella nit perquè vam xerrar pels descosits i vam riure encara

més, però vam arribar a una sèrie de conclusions que trobo que són prou interessants com per apuntar-les aquí:

1. En primer lloc, hem decidit per unanimitat que estan molt més bé els nois de vuitè que no pas els de la nostra classe.

2. En segon lloc, no ens agraden els nois que només expliquen les pel·lícules que han vist, amb tot luxe de detalls.

3. Seguidament, hem dissenyat el prototipus de noi que ens agrada: ha de ser ros, morè o pèl-roig, alt o baix, més aviat atlètic, molt simpàtic, que sàpiga cuinar, que li agradi ballar i anar a la platja i a la muntanya, que sigui sentimental i romàntic i, si pot ser, que sàpiga cosir i no tingui cap mania a l'hora d'agafar l'escombra. Si sap parlar unes quantes llengües i a més sap matemàtiques, millor, però no és imprescindible.

Això pel que fa als nois, però no us penseu que només vam parlar d'ells, no. Vam parlar de nosaltres tres, del curs que ve, de roba i de colònies i dels nostres pits que comencen a créixer i de com ens sentim d'estranyes. A l'escola se'ns comença a considerar com a persones grans perquè, de fet, aviat serem a l'últim curs, però a casa, encara som les petites, les nenes de les cuetes que érem no fa tant de temps. Se'ns exigeixen coses que fins ara no se'ns exigien però encara no se'ns donen gaires responsabilitats i, a vegades, nosaltres ens sentim capaces de fer coses que encara se'ns considera petites per fer, com per exemple quedar-nos soles a casa quan els pares surten al cinema (encara ara, ve una veïna a fer-me companyia o fan que es quedi en Santi).

Una altra cosa que no ens agrada gens és que ens triïn la roba que ens hem de posar. Jo encara tinc sort perquè, més o menys, els pares em deixen triar el que m'agrada, però a la Lola, pobra, li compra la roba la seva iaia i no li deixa triar mai.

I moltes vegades, per exemple, ens agrada roba de noies més grans que no existeix en la nostra talla, com ara el vestit de bany que es volia comprar la Fina. Jo, per exemple, tinc les cames gairebé tan llargues com la meva mare, però el cul molt més petit. Si em compro uns pantalons que em vagin bé del cul, segur que em van curts dels camals, i si em van bé de llargada, segur que em van grans del cul. Tot són problemes, a la nostra edat. Recordo quan jo aprofitava la roba del meu cosí Toni i estava la mar de contenta.

Després vam fer una llista de la gent que vull convidar a berenar pel meu aniversari, però em sembla que serà massa llarga i l'haurem de retallar.

LA SENYORA LLOVET ATACA DE PLE

La venjança serà terrible...!

Al matí següent d'aquella nit tan moguda, el pare em va despertar a les vuit per anar a la plaça a comprar. Normalment, m'agrada anar a comprar amb el pare, perquè va per feina i compra el que diu a la llista, no com la mare, que comença a anar d'una parada a l'altra, sense ordre ni concert, i és un avorriment total. Però aquell matí, bufa, no m'hi veia de cap ull de la son que tenia. Vam deixar una nota a la Fina i la Lola per si es llevaven abans que tornéssim nosaltres. No sé ni com em vaig vestir ni què vaig esmorzar i ja em vaig trobar caminant cap a la plaça. Quan la mare treballa s'endu el cotxe i aleshores el pare i jo ens espavilem amb l'autobús i tot això. Normalment, jo acompanyo el pare quan va a la plaça i en Santi prefereix anar-hi quan hi va la mare. A ell li agrada més el sistema de comprar de la meva mare, que a mi em posa tan nerviosa.

Així és que, xino-xano, vam anar tirant cap a la plaça i, a mig camí, veig venir de lluny la mare d'en Llovet amb la seva filla gran (que, com ja haureu endevinat, és la germana gran d'en Llovet...) Renoi! Que la terra se m'empassi, sisplau! Em vull volatilitzar!

—Ai, nena, mira quina casualitat! Si és l'amigueta del meu Jordi!... (sí, home! què més voldria, ella...) I que maca que estàs aquest matí... (que mentidera! si faig unes ulleres que m'arriben a terra!) Ai, senyor Joan , i vostè què en pensa de tot això? Li agrada el meu Jordi? Eh, que és molt bon nen? i tan estudiós! Ara, que m'han dit que la seva Emi ha suspès les matemàtiques, oi? (i que n'és de bruixa!) Quina llàstima... tant que estudia el meu Jordi... és clar, que no totes les criatures tenen la mateixa facilitat que el meu nen... (exploto! què s'ha pensat, aquesta? que el seu fill no ha tret mai cap xuleta? I qui ho ha dit que som unes criatures?) Bé, senyor Joan , m'alegro d'haver-lo trobat i d'haver fet aquest intercanvi d'opinions (però si només ha parlat ella!) Bé, nena, m'alegro que el meu Jordi t'agradi tant, tot i que, ja, ja, ja! (rialleta de conill...) ja se sap que aquestes coses de criatures s'acaben de seguida... A reveure!

Pel que fa a mi, senyora Llovet, s'acaba d'acabar ara mateix!, m'hagués encantat cridar-li, però no ho he fet, evidentment.

El meu pare, mort de riure encara que ho intentés dissimular al meu davant, em va animar i em va dir que jo també les aprovaria, les matemàtiques i que ell ja ho sap que jo ja no sóc una criatura. Tant se'm va notar que estava molt, molt empipada?

La resta del matí, vam estar voltant de parada en parada comprant el menjar per tota la setmana i jo, la veritat és que m'anava arrossegant de la son que tenia. Quan vam arribar a casa, la Fina i la Lola encara dormien.

L'ESPRINT FINAL

Presentació de la iaia Maria. Els consells de la mare. S'acosta el meu aniversari

Ja només em queda una setmana abans de l'examen de setembre i sembla mentida que ràpidament que està passant l'estiu. Avorrir-me, no m'he avorrit gens, i el que semblava que havia de ser una tortura tampoc ho ha estat, ni de bon tros.

Avui, després d'estudiar, encara em queda una mica de temps per escriure una carta a la iaia Maria, la mare de la meva mare. Ja m'he adonat que gairebé no n'he parlat, en aquesta llibreta, però és que no ve a veure'ns gaire sovint. La iaia Maria viu en un poblet de l'Aragó i no té cotxe ni res. El seu marit, el meu avi Francisco (a casa diem «Fransiscu») es va morir fa cinc o sis anys i jo no me'n recordo gaire perquè era bastant petita i a més, com que no els vèiem gaire sovint... En Santi sí que se'n recorda bé. Diu que era un home molt simpàtic, amb tots els cabells blancs, a qui agradava molt d'escoltar la ràdio i mai, mai volia veure la televisió perquè deia que es feia molt més càrrec de tot si només ho sentia i que, així, es podia imaginar les escenes com a ell més de gust li venia. En canvi, la iaia Maria és molt diferent de com era l'avi Francisco. A

ella li agraden les coses modernes, la televisió, els microones, i li agrada sempre anar molt ben vestida i molt pintada. Amb la meva mare, que és la seva filla, són molt diferents i per això no s'avenen gaire. Recordo un dia, no fa pas gaire, que la iaia Maria va dir a la mare que no trobava gens bé que el meu pare anés a la plaça a comprar, o que cuinés i fes els llits. La meva mare li va dir que les coses han canviat i que ara, les feines de casa s'han de compartir perquè ella també treballa fora de casa i necessita que l'ajudin. La meva àvia amb aquestes coses és molt antiquada i sempre es discuteix amb els meus pares perquè ho critica tot. No troba bé que els meus pares surtin al cinema i ens deixin a casa sols, ni tampoc que la meva mare treballi, ni que jo vagi a una escola on també van nois... vaja, que sempre ha de dir-hi la seva. Sempre s'acaben enfadant i aleshores està un temps que no ve per casa. I, tot de cop, un dia, arriba amb l'autocar que la porta del seu poble, amb tot de regals i s'està a casa uns dies i després se'n torna.

Doncs, a vegades, jo li escric alguna carta, si fa temps que no ve i, algunes vegades, em contesta.

La d'avui era bastant llarga perquè no la veig des del principi de juny i li he hagut d'explicar tot allò de les samarretes i tot el que he fet aquest estiu. No li he dit res d'en Jordi Llovet perquè suposo que no ho trobaria bé, però com que d'en Llovet no en vull saber res més, no cal que li expliqui.

Vaig estar parlant amb la mare i em va dir que jo era molt jove (i encara sort que va dir «jove» i no «petita») per sortir amb nois, que m'avorriria, que és molt més divertit

sortir amb una colla d'amics i amigues com hem fet aquest estiu i anar a la platja o fer berenars o el que sigui. Segur que té raó, però no saps com t'anima saber que, tot i que no ets ni rossa ni morena, ni alta ni baixa, ni res de res, també agrades als nois, encara que siguin un Llovet qualsevol.

Un dia d'aquests vénen els cosins a dinar. Sempre fem un dinar abans de començar el curs, quan tornen de Puigcerdà. La veritat és que, pensant, pensant, ja no recordo gaire bé com va ser que va anar tan malament l'altra vegada. Potser aquest cop anirà millor.

No em queden gaires dies per fer l'examen i la veritat és que tinc unes ganes boges de fer-lo i d'oblidar-me'n. Ja he acabat el quadern de problemes i ara ho estic repassant tot per damunt. En Llovet es va oferir per ajudar-me, però crec que prefereixo no veure'l fins que comencem l'escola.

L'altre dia, quan ja havia enviat la carta a la iaia Maria, en vaig rebre una de seva on em preguntava què m'agradaria pel meu aniversari. La iaia sempre m'ho pregunta i jo li dic:

—Iaia, voldria unes quantes peces més per al meu circuit d'escalèxtrics.

I ella em diu:

—Ah, molt bé— i després em compra el que a ella li ve de gust.

Ja ho entenc, pobra, que no li faci gens d'il·lusió regalar-me coses per al meu escalèxtric. A ella li agradaria que jo li demanés una nina o un llaç per al cap, però no hi puc fer res si a mi no m'agraden les nines. Ara, que pen-

sant-ho bé, fa mil anys que no he muntat l'escalèxtric i la veritat és que no en tinc ganes.

Aquest any, pel meu aniversari, li demanaré si em pot fer un jersei ben bonic, que jo el pugui triar. M'agradaria que em portés en una tenda de llanes i mirar revistes i triar un jersei amb molts colors. Segur que sí que li farà il·lusió, fer-me un jersei.

Demà és el gran dia, el dia de l'examen, però no estic gens, gens nerviosa. Tan nerviosa que em poso sempre que haig de fer un examen...

—Això és la tranquil·litat de saber que t'ho saps tot —ha sentenciat el pare.

Quan torni de l'examen hi haurà els cosins i els oncles, que vénen a dinar. Em posa més nerviosa pensar que tot surti tan malament com l'altra vegada, que no pas l'examen mateix.

Els de la colla m'han trucat tots, un per un, per desitjar-me sort per a demà i en Llovet ja volia venir a ajudar-me a repassar (que pesat, noi) i li he dit que no immediatament. Vull treure bona nota només per veure quina cara hi posa la seva mare, tan convençuda que el seu fill és poc menys que un Einstein en potència. Encarcarada! Encara em moro de ràbia per allò de l'altre dia. Me'n vaig a dormir que demà haig de tenir el cap clar.

ESCAC I MAT, SENYORA LLOVET

No hi ha res com la família.
Altre cop els meus bonyets

Avui ha estat un gran dia, sí senyor. De bon matí, m'he llevat i, després d'un bon esmorzar (no es pot fer un examen amb el pap buit...) me n'he anat cap a la meva escola. La veritat, és que ja en començava a tenir ganes, de tornar a l'escola. Quan he arribat, la Felícia, la conserge que s'està a la porta, m'ha saludat amb moltes ganes i m'ha donat un tros de coca del seu esmorzar:

—Té, nena, que aquestes mosses d'avui en dia sou totes com escanyolides i no teniu empenta ni res. La meva néta sembla que tingui orxata a les venes. L'altre dia em diu...

—Felícia, gràcies per la coca, però és que faig tard. Tinc l'examen de matemàtiques!

—Ai, verge!, com sóc!, és clar que sí, maca, perdona. Has d'anar a l'aula 10 i que tinguis bona sort! Quan surtis ja t'explicaré el que em va dir la meva néta l'altre dia...

A l'aula 10 només érem jo i en Manel Font, que també va suspendre. Quan ha entrat en Marcel·lino (no el pollet, eh!, el meu profe de mates!) ens ha preguntat com havien anat les vacances i ja ho hem vist que es volia fer el simpàtic, però com que ja el coneixem... L'examen no era difícil,

gens difícil, però un cop que he mirat cap a en Manel, suava com si l'haguessin condemnat a sentir vint classes d'en Marcel·lino seguides. Estava tot vermell i suat i no feia cara de saber-s'ho gaire bé. He enllestit l'examen en menys d'una hora i em sembla que el profe no s'ho acabava de creure. M'ha dit que com que érem només dos els corregiria immediatament perquè poguéssim dur les notes cap a casa. Ha tret un llapis vermell i ha començat a llegir. I feia tot de cares i ganyotes i no utilitzava gens el llapis i jo he pensat: «Emi, una de dues, o ho tens tot bé o tot malament...». Al final del full ha fet un parell de marques i ha aixecat la vista per mirar-me i després d'escurar-se la gola amb molta insistència m'ha dit:

—Emi, si no ho hagués vist amb els meus propis ulls, no m'hagués cregut mai a la vida que em faries un examen tan ben fet. La veritat és que això només demostra una cosa: ets intel·ligent però ets una gandula! Si t'hi haguessis posat abans, ho haguessis aprovat tot al juny , sense haver de patir tant aquest estiu i...

Mare meva!, quina xerrameca!

—Sisplau, que em podria dir la nota? És que tinc una mica de pressa, sap?

—Mira, tens un petit error en l'últim exercici, per tant, et mereixeries un 9,5 —FANTÀSTIC!— però com que, encara que no ho sembli, en Marcel·lino valora el progrés dels seus alumnes et regalo 25 dècimes de punt i et poso un 9,75! Estàs contenta?

25 dècimes de regal! Caram, en Marcel·lino, sí que s'hi ha escarrassat. No m'ho puc creure! Mai de la vida ningú de la classe no havia tret tan bona nota amb en Marcel·lino,

que és el professor més dur de l'escola! Ai, com es posarà la mare d'en Llovet!

He corregut cap a casa amb la bona notícia i els oncles ja havien arribat. He entrat esbufegant i tota suada de la correguda que he fet, però més contenta que un gínjol. I aleshores tot han estat petons i abraçades. Haguéssiu hagut de veure l'escena: semblava que hagués tornat de la guerra o que hagués guanyat alguna medalla als Jocs Olímpics. I jo, em deixava afalagar. Com m'agrada que m'afalaguin! I no sabeu què és el primer que he fet? He trucat a casa d'en Llovet, i jo sabia del cert que en Llovet no hi era perquè avui anaven tots els de la colla a dinar a la platja, i s'hi ha posat la seva mare:

—Que puc parlar amb en Jordi?

—No, nena, ha anat a la platja...

—Miri, només trucava per dir-li que he aprovat l'examen de matemàtiques... —I jo frisava: «que em pregunti la nota, que em pregunti la nota!» I la mare d'en Llovet:

—Ah, sí?, que bé... —ha dit, fent-se la desmenjada—. El meu nen les va aprovar al juny, ai, però si tu ja ho saps, ja no hi pensava que aneu a la mateixa classe...

—Sí, quina sort que va tenir de treure un 8 amb en Marcel·lino... (Ui! que punyetera que sóc...)

I aleshores la mare d'en Llovet, reaccionant tal i com jo havia previst, m'explica com és que el seu Jordi treu tan bones notes i que és tan intel·ligent i tal i tal, i aleshores em fa la pregunta que he estat esperant tota l'estona:

—I, quina nota t'ha posat a tu, nena?

—Ah, bé, un 9,75. Digui-li que he trucat, eh! Gràcies i fins un altre dia.

I he penjat el telèfon! La dec haver deixat amb mig atac d'histèria, rosegant-se les ungles de ràbia i estirant-se els cabells perquè «una criatura que no té tanta facilitat com el seu nen» ha tret la millor nota de matemàtiques de tots els alumnes d'en Marcel·lino.

M'he posat tant de bon humor que m'he anat a dutxar tot cantant una cançoneta i m'he pentinat i m'he vestit amb la roba nova i les sabates i m'he posat colònia. Quan he sortit al menjador, encara surant sobre un nuvolet de glòria i aigua de colònia, tota la meva família ha caigut de cul per terra de veure'm tan rebonica:

—Oi! —ha dit la tieta— com has crescut aquest estiu! Quan has entrat no es notava, però així amb la faldilla i les sabates... Mare meva!

I jo he fet cara de modèstia, però en el fons sé que és veritat. Estic més maca, més morena, més primeta, més alta, més tot.

El dinar ha anat com una seda. El meu cosí Pere segueix sent petit i empipador, però en Toni i la Mariona són els de sempre (home, no hem jugat a l'escalèxtric perquè no n'hem tingut ganes, però hem jugat a cartes una bona estona i després hem anat a fer un gelat a la rambla).

Estic molt contenta del dia d'avui, menys d'un moment que la tieta ha dit:

—Guaita!, si a l'Emi ja li creixen els pits!

Tothom s'ha girat de cop i jo no he sabut on amagar-me i m'ha fet tanta ràbia...! Mai a la vida havia passat tanta vergonya.

ELS BONS PROPÒSITS

Arriben la Mercedes i la iaia Maria. Celebrem l'aniversari

Avui hem anat amb els de la colla a comprar tot el material que ens farà falta aquest curs. Però res de llibres de text ni coses desagradables. Hem anat a comprar retoladors, colors, pintures, bolígrafs, llibretes i totes aquestes coses que fan tanta il·lusió comprar al principi de curs. Jo no portava una llista gaire llarga i després de comprar-me totes les coses indispensables, encara m'han quedat quatre duros i m'he comprat un retolador blau que no s'esborra amb l'aigua per pintar el meu nom a la bata i a la roba que utilitzaré quan vagi de colònies. De passada, la Fina, la Lola i els Jordis han escrit els seus noms als meus texans vells, que ja no em posaré més i que penso penjar-me a l'habitació com a record.

Comencem l'escola d'aquí a una setmana i, com sempre penso al principi de curs, aquest any SÍ que treballaré (després, els bons propòsits s'esfumen entre una tarda de dissabte al cinema i un matí de diumenge patinant...).

Ahir vaig trobar la Laia de la classe pel carrer i vam estar una bona estona xerrant. La veritat és que no és tan beneita com sempre dic. El que passa és que la Laia és molt guapa i

té el cabell ros i molt arrissat i els ulls blaus i vaja, que té totes les gràcies. En el fons li tenim totes una mica d'enveja. L'he convidada a venir amb nosaltres al cinema, demà.

A propòsit, que l'amiga gallega d'en Santi arriba demà al matí per estar-se uns dies a casa i conèixer la ciutat. Em sembla que es diu Mercedes.

Ahir, quan vam anar al cinema, en Llovet no em va fer ni cas. Suposo que està picat pel meu 9,75. Millor per a mi!

La Mercedes ja ha arribat i el pare i en Santi l'han anada a buscar a l'estació d'autobusos. No sé si és que és molt tímida o que estava molt cansada del viatge, però gairebé no ha obert la boca. Mai havia vist en Santi tan figa-flor com avui amb la Mercedes, tot era «sí, Mercedes», «claro, Mercedes». Ara és la meva oportunitat de tornar-li totes les seves brometes sobre en Llovet.

La setmana que ve és el meu aniversari, just el dia abans de començar les classes i, finalment, no faré un berenar a casa perquè els pares ja treballen i no em podrien ajudar, però en Santi s'ha ofert a organitzar-me un berenar a la granja de sota casa, que és dels pares d'un amic seu. Ens faran xocolata amb xurros i ens deixaran fer gresca i posar una mica de música i tot. Aquest serà el regal que em faran els pares (pagar la factura, és clar!) Em fa molta il·lusió. He convidat gent de la classe, els que més ens fem, els meus cosins, i també li he dit a la Laia, perquè l'altre dia al cinema ens ho vam passar força bé. Serem quinze o setze, els suficients per fer molt de xivarri!

Avui ha arribat la iaia Maria, com sempre, un dia abans del meu aniversari, carregada de paquets i de maletes, de

joies i de maquillatge. Quan la iaia Maria et fa un petó, et deixa embolicada en un perfum espès i caríssim, d'aquests que et tallen la respiració. Que diferent que és de la meva mare, que és tan senzilla...

El berenar a la granja ha estat un èxit. Ha vingut tothom. Hem escoltat música i hem jugat a jocs d'aquests de penyores que són tan divertits, hem rigut moltíssim i tots estàvem molt excitats perquè demà comencem l'escola. Entre tots els que han vingut m'han regalat, no sabeu què?, una màquina d'escriure! d'aquestes senzilletes però que escriu la mar de bé, tu! I és que aquest curs hem de presentar tots els treballs a màquina. M'ha fet moltíssima il·lusió.

Al vespre, tocades les dotze, la iaia ja no s'ha pogut esperar més i m'ha donat el seu regal, una capseta petita, de vellut.

—Però iaia, que no em vas dir que et feia il·lusió anar a triar un jersei amb mi?

—Ai, nena, també, també! Ja hi anirem demà quan surtis de l'escola. Ara obre aquest paquet que és una cosa molt especial.

Se la veia molt emocionada i feliç i he obert la capsa. Tothom ha fet «OOHHH!». A dintre havia l'anell que el pare de la meva àvia li va regalar quan ella va fer els anys que jo faré demà, tretze. És un anell preciós. Jo també m'he emocionat i hem acabat plorant com unes bledes.

Els pares han dit que com que ja ho estàvem celebrant, doncs que ells també em donaven els seus regals. En Santi també em guardava una sorpresa: dues entrades per anar al meu primer concert de rock! (molt guai, però suposo

que m'hi faran anar amb ell!) Els pares han estat genials de debò i m'han regalat un val per anar a comprar roba JO SOLA als grans magatzems on la Fina i jo vam fer tan de xivarri aquell dia. Que bé que m'ho passaré!

La Mercedes, que no se sap com, sabia que havia de ser el meu aniversari, m'ha regalat un llibre de receptes gallegues que m'ha portat d'allà baix. És molt maca, aquesta noia.

Me n'he anat a dormir cansada, però felicíssima per tots aquests regals que demostren que ja sóc una mica més gran i que tots em tenen una mica més de confiança.

PODRIA HAVER ESTAT PITJOR

La nena dels Pi s'acomiada

Vaig començar aquesta llibreta posant verds els meus pares i no és que ara siguin perfectes (encara es poden millorar molt!) però ens portem bé. Segueixo sense poder menjar al sofà i m'haig de fer el llit cada matí i encara tenim ciris per la qüestió de les notes, però ara ja no em tracten tant com si fos una nena de tres anys. Segueixen dient-me «nena» (suposo que això ja em quedarà per tota la vida, sempre seré «la nena»), segueixent ficant-se en les meves coses (si no, no serien uns pares normals...) i segueixen fent totes aquelles coses que a nosaltres, els fills i les filles, ens empipen tant. Però ara puc fer moltes més coses que abans, com per exemple, anar a comprar la roba amb alguna amiga en lloc d'anar-hi amb ells, quedar-me sola a casa quan ells van al cine i en Santi ha de sortir (i com els ho agraeix, això, en Santi!) o, fins i tot, algun dia, em deixen pintar la ratlla als ulls.

A l'escola, tot normal; la Mercedes ja ha marxat, deixant en Santi tot enyorat; les iaies com sempre; amb els cosins la mar d'amics; en Llovet, bé, en Llovet és com és i encara explica pel·lícules i vaja, que com diu la iaia Ger-

trudis: «No hi ha dissabte sense sol, ni viudeta sense dol, ni donzella sense amor, ni partera sense dolor» i no sé gaire bé què vol dir però suposo que no hi ha fills sense pares pesats, ni pares sense filles una mica eixelebrades, ni alumnes sense professors com en Marcel·lino. Així és que, per aquí, tot normal.

L'Emi Pi, quan s'enfada molt, escriu en una llibreta les coses que li passen. I s'enfada molt si els seus pares es passen el dia dient-li el que ha de fer o quina roba s'ha de posar. S'enfada molt quan el Bernat es fixa en una noia de la classe que no és pas ella. S'enfada molt si no troba la manera d'aprovar les matemàtiques. Però, per sort, a l'Emi Pi li passen moltes altres coses, i sovint també les escriu a la llibreta.

Eva Santana (Badalona, 1972) és una persona plena de vitalitat i de projectes, per això mai no perd el temps: a més de col·laborar a la premsa local, combina els estudis d'història i de joieria. Aquesta és la seva primera novel·la.

Il·lustració de coberta: Pere Virgili